

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Index Tractatum, Disputationum, & Sectionum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

INDEX TRACTATUUM, Disputationum, & Sectionum.

In quo prior numerus Marginalem, Secundus Foliorum indicat.

TRACTATUS PRIMUS.

De Visione Dei.

DISPUTATIO PRIMA.

De possibilitate, & existentia Visionis
Beatæ.

SECTIO PRIMA.

1. Utrum possibilis sit Visio intuitiva Dei respectu
intellectûs creati ? n. 1. p. 3.

2. **D** eclaratur sensus difficultatis, à num.
2. 3.
3. Deciditur resolutio, à n. 5. 3.
4. Error Armenorum de hac re, 10. 4.

SECTIO II.

1. Utrum possibilitas Visionis Beatæ possit natu-
rali lumine demonstrari ? 32. 7.
2. Non potest constare demonstratione naturali, aut
esse possibilem Visionem Beatam per vires natura-
les: aut esse impossibilem respectu intellectûs super-
naturaliter elevati. ibid.
3. Naturali demonstratione constat, intellectum hu-
manum pro hac vita non posse Deum naturaliter
cognoscere intuitivè. 33. 7.
4. Naturali, & evidenti ratione demonstrari non
potest possibilitas Visionis Beatæ, sive cognitionis
intuitivæ Dei, à n. 34. 7.
5. Possibilitas Visionis Beatæ, etiam suppositâ reve-
latione, non potest naturali lumine demonstrari
evidenter. 60. 10.
6. Potest tamen probabiliter, à n. 63. 10.

SECTIO III.

1. Utrum intellectus creatus possit naturaliter eli-
cere Visionem Beatam ? 65. 11.
2. Declaratur sensus questionis, ibid.
3. Intellectus noster pro hac vita non potest natu-
raliter Deum videre intuitivè, à n. 66. 11.
4. Neque anima rationalis in statu separationis, ne-
que Angelus, aut quævis alia substantia separata
à Deo de facto producta, potest naturaliter Deum
intueri, à n. 75. 12.

SECTIO IV.

1. Undè nam proveniat impossibilitas naturalis
intellectûs creati ad videndum Deum intuiti-
vè ? 82. 13.
2. Proponitur, & rejicitur prima sententia, ibid.
3. Proponitur, & rejicitur secunda sententia.
83. 13.
4. Proponitur, & rejicitur tertia sententia. 84. 13.
5. Proponitur, & rejicitur quarta sententia. 86. 13.
6. Proponitur, & rejicitur quinta sententia. 87. 13.
7. Proponitur, & defenditur vera sententia, à num.
89. 14.

SECTIO V.

1. Utrum impossibilitas naturalis intellectûs creati
ad videndum Deum ab eo proveniat prout est
potentia passiva ? 106. 16.
2. Declaratur status questionis, ibid.
3. Hac impossibilitas ad videndum Deum in ratione
potentia passiva provenit ex eo, quod indigeat Dei
elevatione ad recipiendam Essentiam Divinam in
ratione forme intelligibilis. 107. 16.
4. Utrum necessaria sit supernaturalis elevatio in in-
tellectu creato ad recipiendam in se Visionem
Beatam; & ex hoc colligatur ejus impossibilitas
naturalis in ratione potentia passiva ad videndum
Deum ? 115. 17.
5. Proponitur prima sententia, ibid.
6. Proponitur secunda sententia. 118. 17.
7. Proponitur tertia tenenda. 120. 17.
8. Supernaturalis elevatio, seu lumen gloriæ, non est
necessarium ut dispositio ad recipiendum Visionem
Beatam, ibid.
9. Neque est necessarium tanquam aliquid omnino
requisitum, ut Visio Beatæ in intellectu recipia-
tur. 126. 18.

SECTIO VI.

1. Utrum prædicta impossibilitas naturalis ad vi-
dendum Deum reducenda sit in intellectum
creatum, prout est potentia activa, 127. 18.
2. Impossibilitas hæc reducenda est in intellectum pro-
ut est potentia activa. 128. 18.

SECTIO VII.

1. Utrum possibilis sit substantia intellectualis cre-
ata, cui connaturalis sit visio intuitiva, & cla-
ra Dei ? 141. 20.
2. Declaratur status questionis. 142. 20.

3. Propo-

Index Tractatum,

3. Proponitur, & defenditur sententia negativa, à n. 143. 20.

SECTIO VIII.

1. Cujus censuræ digna sit contraria sententia, à n. 167. 23.
2. Utrum hujusmodi creatura connaturaliter Beata, si foret possibilis, videret Deum lumine à se distincto? 187. 25.
3. An lumine à se indistincto? 189. 26.
4. Utrum dici possit, non esse improbable, possibilem esse substantiam intellectualem ita imperfectam, ut non possit elevari ad Visionem Beatam? 193. 26.
5. Non solum est improbable, sed errori proximum asserere, quod possibilis sit substantia intellectualis purè spiritualis, quæ non possit elevari ad Visionem Beatam. 194. 26.
6. Improbabile est, & à vera Philosophia alienum, asserere, possibilem esse animam intellectualem, quæ dicat ordinem ad materiam corpoream, & non possit elevari ad videndum clarè Deum. 195. 26.

SECTIO IX.

1. Utrum Deus videri possit oculis corporeis, aut potentiâ aliquâ sensitivâ? 196. 26.
2. Utrum sic possit Deus videri oculis corporeis, saltem de potentiâ absolutâ? 197. 26.
3. Visio Beata per oculos corporis de lege ordinaria non est communicanda Beatis post resurrectionem. 219. 29.
4. Falsa est sententia asserens ex peculiari privilegio communicatam fuisse Visionem Beatam per oculos corporis Sanctis Patribus in apparitionibus, quæ scribuntur eis facte in veteri Testamento. 220. 29.
5. De fide est, quod oculus, qui de factò datur, non potest de lege ordinaria, id est, naturaliter Deum videre intuitivè. 221. 29.
6. Licet non sit de fide, est tamen proximum fidei, quod neque de potentiâ absoluta potest Deum intuitivè videre. 222. 29.

SECTIO X.

1. Quid dicendum sit de potentiâ sensitivâ creatibili? 223. 29.
2. Declaratur sensus questionis. ibid.
3. Impossibilis est potentiâ sensitivâ, & materialis, quæ possit connaturaliter Deum intuitivè videre. 224. 29.
4. Imò & qua id possit divinitus elevata, à num. 227. 30.

SECTIO XI.

1. Utrum Visio Beata sit virtute divinâ intellectui creato communicanda? 239. 31.
2. Utrum de factò sit communicanda intellectui creato? 240. 31.
3. Utrum de factò jam sit alicui communicata? 249. 32.
4. Declaratur sensus questionis. ibid.
5. De fide est fuisse de factò communicatam Sanctis Angelis. 250. 32.
6. Quando Angeli inceperint Deum videre? 251. 32.
7. De fide est fuisse communicatam Animæ Christi Domini in hac vita mortali, à n. 252. 32.
8. De fide etiam est de factò communicari animabus Sanctis in calum receptis, à n. 257. 32.

SECTIO XII.

1. Utrum piorum hominum animæ, quæ corpore solutæ nullâ egent purgatione, jam sint admittæ ad fruendam claram Dei visionem? 259. 33.
2. Resolutio affirmativa tenenda est de fide. à num. 259. 33.

SECTIO XIII.

1. Utrum Visio Beata fuerit alicui viatori communicata? 287. 36.

2. Declaratur sensus questionis. ibid.

3. Deus potest de potentiâ absoluta communicare viatori visionem Beatam, etiam permanentem. 288. 36.
4. De lege ordinaria non est communicata, neque communicari potest homini viatori, neque ad breve tempus, neque permanentem. 297. 37.
5. Utrum cum aliquo in hac lege sit aliquando dispensatum? 302. 37.
6. Declaratur sensus questionis. ibid.
7. Utrum fuerit dispensatio ad videndum Deum toto vita tempore fuerit concessa alicui puro viatori? 303. 37.
8. Utrum fuerit concessa Christo Domino? ibid.
9. Utrum fuerit concessa Virgini Sanctissimæ saltem ad breve tempus? 304. 37.
10. Utrum ad breve tempus fuerit concessa aliquibus Sanctis Patribus tum veteris, tum novi Testamenti? à num. 311. 38.

DISPUTATIO II.

De principiis Visionis Beatæ ex parte objecti.

SECTIO PRIMA.

1. **A**N, & qualiter Essentia Divina concurrat ad sui Visionem? n. l. p. 39.
2. Utrum Essentia Divina possit immediatè concurrere ad sui visionem intuitivam? 2. 39.
3. Utrum ita de factò concurrat? 14. 41.

SECTIO II.

1. Utrum Essentia Divina concurrat ad sui Visionem necessariò, & sub ratione Naturæ: an liberè, & sub ratione voluntatis? 28. 42.
2. Essentia Divina concurrat ad sui visionem, non solum in ratione causæ formalis externæ, sed etiam efficientis. ibid.
3. Præter hunc concursum non reperitur in Essentiâ Divinâ alius tertius, qui dicatur causalitas, seu unio formalis cum intellectu creato, ut aliqui dicunt. 30. 42.
4. Declaratur status questionis initio sectionis appositè. 33. 43.
5. Essentia Divina concurrat ad sui visionem per se primò ut est, seu ut Natura est, non autem ut voluntas, & Omnipotentia est. 34. 43.
6. Concursus Essentiæ Divinæ in ratione forme intelligibilis ad sui visionem, non solum est necessarius, sed etiam independens ab applicatione, saltem immediatè, & directè voluntatis divinæ. 45. 44.

SECTIO III.

1. Utrum Essentia Divina concurrat ad sui visionem per se primariò secundùm omnes suas perfectiones: an solum secundùm aliquas? 64. 46.
2. Proponitur, & rejicitur prima sententia. ibid.
3. Proponitur, & rejicitur secunda. 65. 46.
4. Proponitur tertia tenenda. 67. 46.

SECTIO IV.

1. Utrum possibilis sit species impressa intuitiva Deitatis? 78. 47.
2. Proponitur prima sententia asserens dari de factò in Beatis, & rejicitur. 79. 47.
3. Proponitur, & rejicitur secunda sententia asserens impossibilem esse hujusmodi speciem tam de factò, quàm de possibili, à n. 82. 48.

SECTIO V.

1. Referuntur aliæ sententiæ, & eligenda proponitur. 112. 51.

2, Propo-

Disputationum, & Sectionum.

2. Proponitur, & rejicitur tertia sententia asserens hujusmodi speciem, non solum esse possibilem, sed neque de potentia absoluta posse fieri visionem Beatam sine illa. *ibid.*
3. Proponitur quarta sententia tenenda. *118. 51.*
4. Deo concurrente, & operante secundum exigentiam sue Naturae, impossibilis est species impressa intuitiva Dei. *120. 52.*
5. Deo non ita concurrente, sed eo modo, quo in ratione principii realis ut sic, tam universalis, quam particularis producit effectus reales ad extra, non est impossibilis species impressa intuitiva Dei. *130. 53.*

DISPUTATIO III.

De principiis Visionis Beatæ ex parte potentia.

SECTIO PRIMA.

1. **V**trum intellectus creatus habeat se activè: an passivè respectu Visionis Beatæ, n. 1. *pag. 54.*
2. Intellectus creatus de facto concurret ad visionem Beatam producendam activè, sive effectivè, & non solum merè passivè, à n. 2. 55.
3. De possibili potest intellectus creatus effectivè concurrere ad visionem Beatam. *8. 55.*
4. Utrum opinio asserens intellectum creatum de facto habere se tantum merè passivè ad visionem Beatam notanda sit aliqua censurâ? à n. 23. 57.

SECTIO II.

1. Utrum Deus possit producere Visionem Beatam in intellectu Beati passivè se habente, & per illam intelligente? *28. 57.*
2. Utrum Deus de potentia absoluta possit producere visionem Beatam in intellectu Beati passivè tantum se habente? à n. 29. 57.
3. Utrum Beatus per visionem sic à solo Deo productam possit ipsum Deum intuitivè videre? *34. 58.*

SECTIO III.

1. Utrum ad Deum clarè videndum necessarium sit lumen gloriæ? *58. 61.*
2. De fide est, necessarium esse lumen gloriæ, quo intellectus creatus elevetur ad Deum clarè videndum. à n. 59. 61.
3. Utrum in opinione asserente, intellectum creatum, sive de facto, sive de possibili habere se merè passivè respectu visionis Beatæ, adhuc necessarium sit lumen gloriæ ad Deum clarè videndum, saltem de potentia ordinaria? *76. 62.*

SECTIO IV.

1. Qualisnam sit natura luminis gloriæ? *82. 63.*
2. Proponitur, & rejicitur prima sententia asserens lumen gloriæ, quod de facto datur in Beatis ad videndum Deum, esse ipsum Lumen Increatum, nempe Deum, à n. 83. 63.
3. Proponitur, & rejicitur secunda sententia dicens, lumen gloriæ non esse aliud, quam concursum Dei actualem in actu secundo, à n. 89. 64.
4. Proponitur, & rejicitur tertia sententia asserens, lumen gloriæ esse ipsam visionem Beatam. *91. 64.*
5. Proponitur, & rejicitur quarta sententia defendens, esse qualitatè distinctam à visione, esse tamen speciem quandam intelligibilem objecti. *94. 64.*

SECTIO V.

1. Proponitur, & declaratur vera sententia, à n. 95. 65.
2. Lumen gloriæ est habitus quidam creatus ordinis Tom. I.

supernaturalis Beatorum mentibus per se infusus, quo de facto elevantur ad visionem Beatam eliciendam. *ibid.*

3. Qualem sit munus luminis gloriæ? à n. 96. 65.
4. Proponitur, & rejicitur prima opinio dicens prædictum lumen esse habitum facilitatem potentiam ad visionem facilius producendam. *ibid.*
5. Proponitur, & rejicitur secunda opinio asserens, esse habitum gratiæ, & charitatis, qui ut dispositio moralis requiritur de lege ordinaria ad videndum Deum. *97. 65.*
6. Proponitur, & rejicitur tertia opinio defendens, esse habitum, non qui confert ad visionem eliciendam, sed qui inservit ad decorem. *98. 65.*
7. Proponitur, & rejicitur quarta opinio tenens esse habitum per se requisitum ad Visionem Dei, non tamen habere se ex parte potentia simpliciter. *99. 65.*
8. Proponitur, & rejicitur quinta opinio affirmans esse habitum per se requisitum tanquam dispositionem, ut intellectus possit in se recipere visionem Beatam. *101. 65.*
9. Proponitur, & defenditur vera opinio asserens esse habitum supernaturalem infusum, non solum ad recipiendam Essentiam Divinam in ratione forma intelligibilis, sed etiam ad corroborandam, & complendam potentiam in ratione potentia visiva Deitatis, à n. 102. 65.
10. Utrum sit de fide, lumen gloriæ esse habitum per se infusum, à n. 113. 66.

SECTIO VI.

1. Quo pacto lumen gloriæ concurrat ad Visionem Beatam? *118. 67.*
2. Utrum concurrat effectivè? *119. 67.*
3. Utrum sit intellectui totalis ratio, & adequata influendi in visionem Beatam? *128. 68.*

SECTIO VII.

1. Utrum intellectus concurrat ad Visionem Beatam ut causa instrumentalis: an principalis? *140. 69.*
2. Proponitur prima sententia dicens, concurrere ut causam principalem. *ibid.*
3. Proponitur secunda. *141. 69.*
4. Proponitur tertia tenenda asserens, concurrere ut causam instrumentalem, à n. 142. 69.
5. Utrum productio visionis Beatæ sit connaturalis conjuncto ex intellectu, & lumine gloriæ? *156. 71.*
6. Utrum lumen gloriæ possit esse connaturale alicui substantia reali? *162. 71.*

SECTIO VIII.

1. Utrum intellectus creatus concurrat ad Visionem Beatam per virtutem sibi innatam naturalem? *165. 72.*
2. Virtus innata intellectus creati ad videndum Deum non est merè obedientialis, sed connaturalis, saltem inchoata, & incompleta, à num. 166. 72.

SECTIO IX.

1. Utrum intellectus creatus elevari possit ad videndum Deum absque lumine gloriæ? *185. 74.*
2. Intellectus creatus potest divinitus elevari ad videndum Deum per solum concursum Dei extrinsecè adjuvantis, à n. 186. 74.
3. Utrum prædicta elevatio connaturalius fiat per lumen gloriæ? *213. 77.*

Index Tractatum,

DISPUTATIO IV.

De multiplici perfectione Visionis Beatae.

SECTIO PRIMA.

1. De perfectione Beata prout est apprehensiva Dei. 1. 77.
2. *Utrum visio Beata sit apprehensio?* ibid.
3. *Utrum sit cognitio definitiva, & quidditativa Dei?* 3. 77.
4. *Utrum prout terminatur ad creaturas in Verbo, sit earum quidditativa: an comprehensiva?* 9. 78.
5. *Utrum sit cognitio intuitiva; an abstractiva tantum: vel utrumque simul?* 11. 78.
6. *Prout terminatur ad solum Deum est solum intuitiva.* 12. 78.
7. *Prout terminatur ad creaturas semper est cognitio abstractiva.* 13. 78.
8. *Prout terminatur ad Deum simul, & creaturas in Deo, est simul intuitiva, & abstractiva.* 20. 79.

SECTIO II.

1. *Utrum visio Beata sit supra se ipsam reflexa, & per illam producatur verbum mentis?* 21. 79.
2. *Utrum sit cognitio reflexa supra se ipsam?* ibid.
3. *Proponitur prima sententia affirmans.* 22. 79.
4. *Proponitur sententia negans.* 26. 79.
5. *Visio Beata non cognoscit se ipsam primario etiam ut objectum parziale.* 30. 79.
6. *Reflectit supra suam existentiam, & cognoscit se ipsam ut objectum secundarium parziale.* 31. 79.
7. *De facto non cognoscit, neque reflectit supra suam perpetuitatem.* 32. 80.
8. *Potest tamen reflectere de possibili.* 33. 80.
9. *Utrum per visionem Beatam producatur verbum, sive species expressa creata?* 34. 80.
10. *Utrum de potentia Dei absoluta fieri possit, ut visio Dei aliter fiat, quam per verbum productum.* 58. 82.
11. *Utrum visio Beata sit formalis, & expressa similitudo objecti beatifici?* a n. 59. 82.

SECTIO III.

1. De perfectionibus Visionis Beatae, prout est cognitio iudicativa. 67. 83.
2. *Utrum visio Beata sit cognitio proprie iudicativa?* ibid.
3. *Utrum, & quomodo perfectiones apprehensionis, & iudicii includat?* 73. 83.
4. *Utrum prout cadit supra objectum primum possit esse pura apprehensio?* 79. 84.
5. *Utrum prout sic bearet?* 85. 84.
6. *Utrum sit formaliter iudicium?* 86. 84.

SECTIO IV.

1. De modo tendendi Visionis Beatae practice, & speculative. 87. 85.
2. *Utrum sit cognitio practica?* ibid.
3. *Proponitur prima sententia dicens esse adequatè practicam.* ibid.
4. *Proponitur secunda asserens esse adequatè speculative.* 91. 85.
5. *Proponitur tertia tenenda affirmans, esse speculative simul, & practicam,* a n. 94. 85.
6. *Utrum sit speculativa simul, & practica respectu utriusque objecti.* 99. 86.
7. *Respectu objecti primarii, nempe Dei, est speculativa.* ibid.
8. *Respectu secundarii, nempe creaturarum, partim est practica, partim est speculativa.* 100. 86.

9. *Utrum has rationes sibi vindicet formaliter?* 101. 86.
10. *Utramque illam rationem speculativa scilicet & practica continet eminenter.* ibid.
11. *Utramque etiam continet formaliter.* 102. 86.
12. *Utrum ratio speculativa sit in visione principalior?* 103. 86.
13. *Utrum in ordine ad amorem beatificum sit purè speculativa?* 104. 86.

SECTIO V.

1. De discursu, & certitudine Visionis Beatae. III. 87.
2. *Non est formaliter discursiva.* ibid.
3. *Est virtualiter discursiva.* 120. 87.
4. *Utrum sit evidentiior, & certior quavis alià cognitione creatà?* 122. 88.
5. *Est evidentiior quavis alià cognitione creatà, etiam primi principii.* 123. 88.
6. *Est certior qualibet certitudine scientia creata.* 126. 88.
7. *Utrum sit certior certitudine fidei?* 127. 88.

SECTIO VI.

1. *Utrum, & quomodo Visiones Beatae inter se specie distinguuntur?* 128. 88.
2. *Non distinguuntur specie, neque de facto, neque de possibili ex diversitate potentiarum, à quibus eliciuntur.* ibid.
3. *Neque sic distinguuntur ex diversa terminatione ad diversas rationes objectivas objecti primarii.* 138. 89.

SECTIO VII.

1. *Alia difficultates circa eandem distinctionem specificam Visionum Beatarum.*
2. *Neque sic distinguuntur de facto, neque etiam de possibili ex diversa terminatione ad objectum secundarium,* a n. 149. 91.
3. *Neque sic distinguuntur ex diversitate principii supernaturalis ex parte potentie, sive sermo sit de principio actuali, sive etiam de possibili,* a num. 156. 91.
4. *Neque sic distinguuntur ex eo, quod una tendat in Deum permanentem, & alia transeuntem,* a n. 162. 92.
5. *Utrum admittà visione Beata purè apprehensivà, hac distingueretur specie ab aliis iudicativis?* 165. 92.

SECTIO VIII.

1. *Utrum visio Beata ad arbitrium voluntatis possit suspendi?* 167. 93.
2. *Positis requisitis ex parte objecti, & potentie, non potest ad arbitrium voluntatis suspendi, neque quoad primam sui productionem, neque quoad conservationem.* ibid.
3. *Posto universali Dei concursu, non potest visio Beata à causis naturalibus impediri.* 177. 94.
4. *Visio Beata est suapte natura incorruptibilis, & aeterna.* 186. 94.

SECTIO IX.

1. *Utrum visio Beata impediatur intellectiones Beatorum in proprio genere?* 187. 95.
2. *Declaratur sensus questionis.* ibid.
3. *Non impedit de facto intellectiones in proprio genere, sive id fiat dato novo miraculo, sive non.* 188. 95.
4. *Quantum est ex se non illas impedit, ita ut Beati Deum videndo, non possint illas elicere absque speciali miraculo.* 190. 95.
5. *Utrum visio Beata divinitus communicata homini viatori, eidem esset causa mortis.* 205. 97.
6. *Utrum saltem impediret operationes sensuum interiorum, & exteriorum?* 206. 97.

SECTIO

Disputationum, & Sectionum.

SECTIO X.

1. Utrum Visio Beata sit immediatum principium eliciendi cognitiones non beatificas eorum, quæ videntur in Deo? 208. 97.
2. Potest esse principium immediatum apprehensionis non beatificæ, per quam cognoscatur Deus, & creatura, sive simul, sive sigillatim. 209. 97.
3. Potest esse principium immediatum eliciendi cognitiones partiales iudicativas non beatas eorum, quæ videntur in Verbo. 215. 98.
4. Non potest ex visione Beata elici species memorativa, neque adæquata, neque inadæquata eorum, quæ videntur in Verbo, à n. 220. 98.
5. Potest tamen ex illa elici species memorativa saltem mediata. 225. 98.
6. Utrum ex illa elici queat cognitio Dei quidditativa abstractiva? 226. 99.

SECTIO XI.

1. Utrum, & quo pacto Visio Beata sit immutabilis? 235. 100.
2. Declaratur sensus questionis. ibid.
3. Utrum visio Beata absque sui reali mutatione possit de novo terminari ad plures perfectiones, aut creaturas in Deo cognitivas, aut non terminari ad illas, quas antea attingebat? à n. 236. 100.
4. Visio Beata semel producta ad nova objecta in Deo cognita non terminatur. 249. 101.
5. Si quid Deus Beatis de novo revelet, id Beati cognoscunt per cognitiones novas in proprio genere. 251. 101.

DISPUTATIO V.

De objecto terminativo Visionis Beatae.

SECTIO PRIMA.

1. Quænam perfectiones divinæ pertineant ad objectum primum Visionis Beatae? 1. 102.
2. Certum est, Deum Unum, & Trinum esse objectum nostræ visionis Beatae. 3. 102.
3. Essentia Divina, & omnes ejus perfectiones essentielles pertinent ad objectum primum visionis Beatae. 6. 103.
4. Perfectiones Divinæ Attributales pertinent etiam ad objectum primum. 7. 103.
5. Relationes Divinæ constitutive, & distinctivæ Personarum, & actus Noxiales etiam pertinent ad objectum primum. 11. 103.
6. Actus Dei liberi, si attinguntur per visionem Beatam, ad illius objectum primum spectant. 16. 104.

SECTIO II.

1. Utrum, & quomodo actus Dei liberi Visionem Beatam terminent? 18. 104.
2. Non repugnat actibus Dei liberis attingi per visionem Beatam. 19. 104.
3. Aliqui de facto attinguntur. 20. 104.
4. Non omnia decreta Dei libera attinguntur à Beatis. 22. 105.
5. Quomodo actus Dei liberi cognoscantur in Deo à Beatis? 25. 105.
6. Proponuntur, & rejiciuntur aliquorum sententiæ. 26. 105.
7. Declaratur sensus questionis. 27. 105.
8. Actus Dei liberi prout addunt supra necessarios aliquid realiter, aut virtualiter distinctum, possunt in se ipsis terminare visionem Beatam. 28. 105.

Tom. I.

9. Possunt etiam illam terminare, tam effective, quam pure terminative, prout addunt respectus quosdam rationis, aut terminationem ad extrinsecum. 29. 106.

SECTIO III.

1. Utrum creaturæ videantur in Deo ut objectum secundarium Visionis Beatae. 34. 106.
2. Declaratur sensus questionis. ibid.
3. Beati vident in Verbo aliquas creaturas. 36. 106.
4. Vident illas in Deo tanquam objectum secundarium suæ visionis. 38. 107.
5. Rejicitur prima sententia contraria, ut improbabilis, à n. 44. 107.

SECTIO IV.

1. Proponitur, & rejicitur secunda sententia contraria 51. 108.
2. Solvuntur argumenta contraria. 53. 109.

SECTIO V.

1. Utrum creaturæ cognoscantur in Deo à Beatis ut possibiles, futuræ, & existentes? 60. 110.
2. Declaratur sensus questionis. ibid.
3. Beati de facto cognoscunt in Deo aliquas creaturas possibiles. 61. 110.
4. Non vident in Deo omnes creaturas possibiles. 64. 110.
5. Vident in Deo aliquas creaturas futuras. 69. 110.
6. Non omnes Beati vident in Deo de facto omnes creaturas futuras. 77. 111.

SECTIO VI.

1. De cognitione rerum existentium in Beatis. 84. 112.
2. Beati de facto cognoscunt in Deo creaturas existentes. ibid.
3. Quot, & quales? 86. 112.
4. Omnes Beati vident in Verbo omnia mysteria fidei, quæ in via crediderunt, à n. 87. 112.
5. Qualiter illa cognoscant? 92. 113.
6. Omnes Beati vident in Verbo hujus universi machinam, compositionem, & ordinem, saltem quoad rerum species. 93. 113.
7. Utrum quoad omnes species tam perfectas, quam imperfectas? 98. 114.
8. Utrum quoad species tam naturales, quam supernaturales? 99. 114.
9. Utrum etiam quoad individua? 100. 114.
10. Omnis Beatus vider in Deo, & se ipsum, & alios Beatos. 102. 114.
11. Non tamen cogitationes cordis, neque visiones Beatas aliorum Beatorum. 104. 114.
12. Vident omnia, quæ spectant ad illorum statum, dignitatem, & officium. 104. 114.
13. Aliquos generales eventus Ecclesie, qui ad statum ipsius Ecclesie spectant. 111. 115.
14. Quilibet Beatus vider in Verbo quidquid spectat ad ordinem suæ predestinationis. 112. 115.
15. Vident preces, & orationes, quæ in Ecclesia ad ipsos funduntur à viatoribus, & eorum cogitationes cordium spectantes ad proprium statum. 113. 115.

SECTIO VII.

1. Quænam perfectiones Essentiæ Divinæ moveant ad cognoscendas creaturas in Verbo. 121. 116.
2. Declaratur sensus questionis. ibid.
3. Omnipotentia Divina cognita in Essentia est ratio cognoscendi creaturas sub esse possibili, à num. 122. 116.
4. Idea, seu Exemplar Divinum à Beatis clarè visum, est ratio cognoscendi creaturas possibiles. 128. 117.
5. Idem dicendum de Scientiâ simplicis Intelligentiæ in Deo à Beatis cognitâ. 134. 117.
6. Nulla perfectio Dei necessaria prout sic, sive sit essen-

b 2

Index Tractatum,

- essentialis, sive *Attributalis*, potest esse ratio cognoscendi creaturas existentes, sive sub esse existentia. 139. 118.
7. *Actus*, sive decreta libera absoluta *Voluntatis Divinae*, ut talia à *Beatis* cognita, sunt eisdem ratio cognoscendi creaturas sub esse futuritionis, & existentia. à n. 140. 118.
8. Idem dicendum est de *Scientia Visionis*. *ibid.*
9. *Modus cognoscendi creaturas in Deo*, ut in causa, *Idea*, *Verbo*, seu *Scientia*, necessarium est per medium cognitum. 148. 119.
10. Rectè dicitur, creaturas à *Beatis* cognosci in Deo, seu in *Verbo* tanquam in speculo voluntario. 149. 119.
- II. *Creaturae* possunt etiam cognosci à *Beatis* in voluntate *Divina* per modum simplicis complacentia illas approbante. 150. 119.

DISPUTATIO VI. De Æqualitate, & inæqualitate inter Visiones Beatas.

SECTIO PRIMA.

1. **V**trum videri possit Deus non visis ejus perfectionibus secundariis? 1. 119.
2. *Declaratur sensus questionis*. 2. 119.
3. *Impossibile est*, videri Deum intuitivè à *Beatis*, quin videantur saltem confusè omnes ejus perfectiones secundariae. 5. 120.
4. *Non implicat tamen sic videri*, quin hujusmodi perfectiones distinctè videantur. 7. 120.

SECTIO II.

1. **U**trum videri possit *Essentia Divina*, non visis *Attributis* 15. 121.
2. *Declaratur sensus questionis*. *ibid.*
3. *De potentia absoluta potest videri clarè Essentia Divina*, non visis distinctè omnibus *Attributis*, sive perfectionibus primariis illius. à n. 17. 121.
4. *Potest etiam distinctè videri unum Attributum*, non visis distinctè aliis. 27. 122.

SECTIO III.

1. **U**trum videri possit *Essentia Divina* sine *Relationibus*? 30. 123.
2. *Potest de potentia absoluta*. *ibid.*
3. *Possunt etiam videri intuitivè Relationes Divinae*, non visà distinctè *Essentiâ Divinâ*. 39. 124.
4. *Sic etiam videri potest una Persona*, non visà distinctè aliâ, sive oppositâ, sive disparatâ. 45. 124.
5. *Non potest distinctè videri Persona*, non visà distinctè *Essentiâ*. 42. 124.
6. *Visio attingens Essentiam sine Relationibus esset beatifica*: non ita tamen attingens *Essentiam* sine *Attributis*. 56. 125.

SECTIO IV.

1. **U**trum videri possit *Essentia Divina*, quin in ea omnes: aut quin ullæ creaturæ videantur? 57. 127.
2. *Ex visione clara Essentia Divina non sequitur necessariò visio omnium creaturarum possibilium, futurarum, & existentium*. à n. 58. 125.
3. *Visà Essentiâ*, non possunt per ejus visionem intuitivam videri omnes creaturae posibles. 65. 126.
4. *Non potest Essentia Divina connaturaliter videri*, quin in ea videatur aliqua creatura possibilis. 69. 127.
5. *Non repugnat tamen de potentia absoluta videri*, nullâ creaturâ à cognitâ in particulari. 70. 127.

6. *Imò & quin in ea videantur creaturae etiam in communi*. 73. 127.

SECTIO V.

1. **U**trum *Visio Beata* sit æqualis: an inæqualis in omnibus *Beatis*. 74. 127.
2. *Declaratur sensus questionis*. *ibid.*
3. *De fide est*, non omnes *Beatos* futuros esse æquales in perfectione *Visionis*, seu *Beatitudinis essentialis*. 77. 127.
4. *Neque omnes futuri sunt inæquales in Visione Beata*. 91. 129.
5. *Omnes infantes decedentes post baptismum erunt æquales in visione*. 92. 129.
6. *Neque hujusmodi æqualitas visionis repugnat inter adultos*. 94. 129.
7. *Probabile est inter adultos esse de factò aliquos æquales in gloria*. 95. 129.
8. *Probabile est omnes esse inæquales in gloria*, seu *visione accidentali*. 96. 129.

SECTIO VI.

1. **A** quonam principio effectivè proveniat inæqualitas *objectiva Visionis*? 102. 130.
2. *Declaratur sensus questionis*. *ibid.*
3. *Inæqualitas objectiva Visionis Beatae non provenit effectivè ab Essentiâ Divinâ concurrente in ratione formæ intelligibilis*. à n. 104. 130.
4. *Reducenda est hæc inæqualitas in Lumen gloriae, & non in intellectum*. 109. 130.

SECTIO VII.

1. **Q**ualiter inæqualitas *Visionis Beatae* respondeat *Lumini*? 121. 132.
2. *Non sufficit quodlibet Lumen in individuo, & in qualibet intentione ad manifestandas simul non tot, quin plures perfectiones, aut creaturas in Deo*. *ibid.*
3. *Non sufficit quodlibet Lumen ad manifestandas in Deo quaslibet creaturas seorsim acceptas*. 124. 132.
4. *Utrum sufficiat quodlibet Lumen ad manifestandas non tot quin plures creaturas, aut perfectiones in Deo, saltem successivè? Non de factò: maxime de potentia absoluta*. 127. 132.
5. *Determinatio Luminis ad manifestandum certum numerum perfectionum, & creaturarum in Deo provenit ex certa, & determinata intentione; non autem ex peculiari differentia individuantem*. 132. 133.

SECTIO VIII.

1. **E**x quo principio effectivè causetur determinatio *Visionis* ad has potius, quam illas perfectiones, & creaturas representandas? 139. 134.
2. *Proponuntur variae sententiae*. *ibid.*
3. *Non provenit ab Essentiâ Divinâ, quatenus in ea magis relucet quadam perfectiones, & creaturae, quam aliis*. 142. 134.
4. *Neque à Lumine gloriae quocumque modo accipitur*. à n. 148. 134.
5. *Neque à voluntate ipsius Beati physicè, aut moraliter*. 150. 135.
6. *Provenit ab ipso Deo concurrente ex parte potentia cum intellectu Beati, & Lumine gloriae*. 152. 135.
7. *Undenam proveniat prædicta inæqualitas formaliter?* 155. 135.

Disputationum, & Sectionum.

DISPUTATIO VII. De Incomprehensibilitate Dei.

SECTIO PRIMA.

1. **V**trum Deus comprehendi possit ab intellectu creato, saltem de potentia absoluta?
1. 135.
2. Quid sit, & unde desumatur comprehensio? 2. 136.
3. Deus, neque de potentia absoluta potest à Beatis comprehendi comprehensione proprie dicta. 7. 136.
4. Neque sic potest Deus comprehendi ab aliqua creatura possibili, aut creabili. 31. 139.

SECTIO II.

1. Cur cognitio creata intuitiva Dei non sit illius comprehensio. 34. 139.
2. Declaratur ratio dubitandi, ibid.
3. Proponitur, & rejicitur prima sententia. 35. 139.
4. Proponitur, & rejicitur secunda. 39. 139.
5. Proponitur, & rejicitur tertia. 41. 140.
6. Proponitur, & rejicitur quarta. 44. 140.
7. Proponitur, & probatur quinta, à n. 46. 140.
8. Rejicitur quinta sententia. 59. 142.

SECTIO III.

1. Proponitur, & stabilitur sexta sententia non minus probabilis. 62. 142.
2. Aliquantorantur ad intelligentiam questionis, à n. 63. 142.
3. Qualisnam sit radix Incomprehensibilitatis Divinae? 73. 143.

SECTIO IV.

1. Quid sit objectum cognosci quantum ex se cognoscibile est? 75. 143.
2. Utrum si objectum cognoscatur secundum omnes suas rationes, habitudines, & connexiones, cognitione quidem certa, sed inveniendi, sufficiat ad ejus comprehensionem. 76. 143.
3. Utrum objectum, ut censetur cognosci, quantum cognoscibile est, debeat cognosci summa claritate, & intentione cognitionis possibili? 78. 144.
4. Ut objectum comprehensive cognoscatur, debet penetrari claritate, & intentione visionis eidem commensurata, id est, postulari à natura ipsius objecti juxta mensuram suae propriae entitatis, & intelligibilitatis. à n. 80. 144.
5. Non opus est attingi secundum connexiones, quas habet cum actibus liberis, aut effectibus pure contingentibus. 85. 145.

SECTIO V.

1. Utrum cognitio distincta omnium creaturarum in Verbo sit necessarii conjuncta cum comprehensione Dei? 89. 145.
2. Proponuntur varia sententiae, à n. 91. 145.
3. Ex cognitione distincta, & solum definitivam omnium creaturarum in verbo, non inferatur comprehensio Dei. 94. 145.
4. Neque etiam ex earum comprehensiva. 96. 146.
5. Neque etiam ex earum comprehensiva in proprio genere. 102. 146.

SECTIO VI.

1. An, & qualis infinitas visionis necessaria esset, & sufficeret ad comprehensionem Dei? 110. 147.
2. Visio comprehensiva Dei, si daretur, necessarii foret in se infinita. ibid.
3. Haec visionis infinitas foret entitativa, & non solum objectiva. 112. 147.
4. Qualisnam foret haec infinitas visionis entitativa? 114. 148.
5. Non sufficeret extensiva. 115. 148.

6. Non sufficeret intensiva. 121. 148.
7. Utrum data infinitate intensiva visionis, & quod haec sufficeret ad comprehensionem Dei, necessarii haec sequatur ad illius positionem? 130. 149.
8. Sequeretur de lege ordinaria. ibid.
9. Non de potentia absoluta. 133. 149.
10. Utrum sufficeret infinitas essentialis in visione? 137. 150.
11. Proponitur sententia affirmativa. ibid.
12. Proponitur negativa. 139. 150.
13. Proponitur sententia tenenda. 143. 150.

TRACTATUS II. De Providentia, Predestinatione, & Reprobatione Divina.

DISPUTATIO I. De Providentia Divina.

SECTIO PRIMA.

1. **A**ndetur: & quid sit in Deo Providentia?
1. 152.
2. An in Deo detur Providentia? ibid.
3. Numerantur quor fuerint errores in hac materia, à n. 1. 152.
4. Datur in Deo Providentia. 7. 153.
5. Utrum Providentia actualis sit in Deo necessarii? 18. 154.
6. Non est in Deo necessaria simpliciter, & absolute. ibid.
7. Maxime verò, supposita rerum creatione, ratio quoad cognitionem, quam quoad volitionem. 19. 154.
8. Quid sit Providentia ex vi nominis? 20. 154.
9. Quid in presenti? 21. 154.

SECTIO II.

1. In quonam formaliter consistat Providentia Divina? 22. 154.
2. Proponitur prima sententia, ibid.
3. Proponitur secunda sententia. 23. 154.
4. Proponitur tertia tenenda. 24. 154.
5. Qualisnam sit actus intellectus, in quo formaliter inadeguate consistit Providentia? 38. 156.
6. Non est imperium aliquod, sed iudicium, sive cognitio de proportionem mediocum ad finem. 41. 156.

SECTIO III.

1. Rejicitur huiusmodi imperium, quia impossibile in Deo. 47. 156.
2. Utrum, si in Deo daretur, pertineret ad Intellectum? 66. 158.

SECTIO IV.

1. Qualiter Providentia Divina cum Praedestinatione conferatur? 67. 158.
2. Est quasi totum potentiale, & genus respectu Praedestinationis. ibid.
3. Non tamen genus univocum, neque universale. 73. 159.
4. Utrum, & qualiter dici possit integraliter composita? 74. 159.
5. In quonam conveniat cum Praedestinatione? 79. 159.
6. In quo ab ea differat? à n. 80. 160.

SECTIO V.

1. An, & quomodo Providentia distinguatur à Creatione, Dispositione, Fato, Scientia, & Arte? 91. 161.

Index Tractatum,

2. Distinguitur realiter à Creatione sumptà pro actione transeunte. *ibid.*
3. Materialiter sumpta includit Creationem. 93. 161.
4. Providentia, & dispositio aliquando sumuntur pro eodem: proprie tamen distinguuntur. 94. 161.
5. Differt à Fato. 98. 161.
6. Differt etiam à Scientiâ, & Arte divinâ. 99. 161.

SECTIO VI.

1. Ad quam se extendat Providentia? 100. 161.
2. Ad omnia, etiam minima, se extendit Providentia Divina. *ibid.*
3. Nullus eventus est casualis, neque fortuitus respectu Providentiæ Divinæ. 107. 162.
4. Utrum Deus velit, & faciat monstra? 122. 163.
5. Nullus effectus est monstrosus respectu Dei. 125. 164.
6. Nullus contingens respectu Providentiæ Divinæ, à n. 126. 164.

SECTIO VII.

1. Utrum mala cadant sub Providentiâ Divinâ? 130. 164.
2. Peccatum, etiam formaliter sumptum cadit sub Providentiâ Divinâ. à n. 131. 164.
3. Utrum peccata sint à Deo provisâ? 137. 165.
4. Qualiter Providentiâ Divinâ attingat peccatorum malitiam? à n. 138. 165.
5. Quid de scientiâ speculativa, quæ continetur in Providentiâ circa peccata? 139. 165.
6. Quid de scientiâ practica? 144. 166.
7. Quid de peccatorum odio? 145. 166.
8. Quid de positiva volitione ordinandi peccata? 147. 166.

SECTIO VIII.

1. Quid dicendum de volitione Providentiæ Divinæ circa peccata? 148. 166.
2. Utrum Providentiâ Divinâ possit velle peccatum? *ibid.*
3. Deus non potest peccare. *ibid.*
4. Non potest velle peccatum, neque per se, neque per accidens. 151. 166.
5. Neque odisse bonum honestum. 156. 167.
6. Neque velle, mala esse, aut fieri à voluntate creaturæ. 157. 167.

SECTIO IX.

1. Utrum Deus possit dici author, aut causa peccati? à n. 174. 168.
2. Non est author, neque causa peccati, neque id potest cadere in Bonitatem Divinam. *ibid.*
3. Neque cogere ad peccatum. 176. 169.
4. Deus non est causa physica peccati. 177. 169.
5. Neque precipere peccatum, neque licentiam, aut dispensationem peccandi concedere. 178. 169.
6. Neque consulere, adhortari, suadere, inducere, docere peccatum. à n. 180. 169.
7. Deus non est, neque fuit inventor peccati: non tentat, non instigat, non movet, non premovet, non prevent, non excitat, non vocat, non inclinât, non impellit ad peccandum. à n. 183. 169.
8. Utrum Deus saltem secundum quid velit peccatum? à n. 188. 169.
9. Ex suppositione, quod sit peccatum, vult, ut ei conveniat tota essentia peccati, & ejus passiones. *ibid.*
10. Sibi complacet in eo, quod malitia peccati sit pœna sui ipsius & alterius peccati. 190. 170.

SECTIO X.

1. Quomodo materiales actiones peccatorum subjiciantur Providentiæ Divinæ. à n. 192. 170.
2. In quo conveniat Providentiâ actionum materialium peccatorum cum modo providendi cæteris creaturis simpliciter bonis? 193. 170.

3. In quo cum modo providendi rationem formalem peccati? 195. 170.
4. Qualiter subjiciantur Providentiæ? 197. 171.
5. Utrum actiones materiales peccatorum sint à Deo provisæ? 200. 171.
6. Utrum magis repugnet Providentiæ Divinæ ad eas physice prædeterminare, quàm ad actiones bonas? 201. 171.

SECTIO XI.

1. Utrum, & quomodo permissio peccati cadat sub Providentiâ Divinâ? 202. 171.
2. Permissio peccati cadit sub Providentiâ Divinâ. *ibid.*
3. Deus voluit permittere peccatum ex intentione bonorum, quæ occasione peccati poterant evenire. 203. 171.
4. Ex peccatorum permissione colligitur major Mundi perfectio. 206. 171.

SECTIO XII.

1. An, & quomodo Deus velit permissionem peccatorum? Et quid de malo pœnæ? à num. 225. 173.
2. Deus volitione positiva vult permissionem peccati. *ibid.*
3. Non ita permittit peccata, ut neget lumen, & favorem, sive concursum simpliciter necessarium ad illa vitanda. 228. 173.
4. Deus non vult peccatum, neque est illius causa ex eo, quod non adhibeat media, quibus impediatur, sed tantum vult illud permittere. 229. 174.
5. Deus Providentiâ suâ non potest velle malum pœnæ formaliter, ut malum est, neque illud causare. 234. 174.
6. Malum pœnæ potest terminare Providentiâ, sive volitionem Divinam. 236. 174.
7. Providentiâ, seu Voluntas Divinâ vult malum pœnæ, non per se, sed per accidens. 238. 174.

SECTIO XIII.

1. Utrum Providentiâ Divinâ semper assequatur suum finem? 241. 175.
2. Non semper assequitur suum finem particularem. *ibid.*
3. Semper assequitur aliquem, saltem universalem. 259. 177.

SECTIO XIV.

1. Quomodo Deus rebus omnibus provideat? à n. 263. 177.
2. Providentiâ Divinâ est causa Exemplaris rerum. *ibid.*
3. Est etiam causa Efficiens. 264. 177.
4. Conservatio, gubernatio, & administratio rerum, ac cooperatio cum omnibus causis est proprium Providentiæ Divinæ. 265. 177.
5. Concursus, per quem Providentiâ Divinâ conservat creaturas, debet esse totaliter immediatus. 268. 178.
6. Qualesnam sint proprietates Providentiæ Divinæ? à n. 271. 178.

SECTIO XV.

1. Utrum Providentiâ Dei necessariò requirat Scientiam Mediam, 276. 179.
2. Providentiâ absolute sumpta non requirit Scientiam Mediam. 279. 179.
3. Providentiâ Divinâ quæ talis necessariò secum defert Scientiam Mediam, à n. 280. 179.

Disputationum, & Sectionum.

DISPUTATIO II.

De Prædestinatione secundum se.

SECTIO PRIMA.

1. **A**N detur, & quid sit in Deo Prædestinatio. n. 1. p. 181.
2. Datur in Deo Prædestinatio. *ibid.*
3. Non potest ratione naturali demonstrari esse in Deo. 11. 182.
4. Quid sit ex vi nominis Prædestinatio? à num. 12. 182.
5. Quot modis sumi possit Prædestinatio? 14. 182.
6. Quid significet particula præ verbo destino, seu destinationis adjuncta? à n. 17. 183.
7. Significat antecedentiam durationis. 18. 183.
8. Et etiam causalitatis. 20. 183.
9. Non dignitatis. 21. 183.

SECTIO II.

1. Qualiter definiatur, & sit in Deo Prædestinatio? 24. 183.
2. Qualis sit definitio Prædestinationis? à num. 24. 183.
3. Qualiter Præscientia à Prædestinatione distinguatur? 26. 183.
4. Prædestinatio non ponit aliquid intrinsecum formaliter in prædestinato. 28. 184.
5. Est quid intrinsecum existens formaliter in solo Deo. 39. 185.
6. Est actus immanens in Deo. 41. 185.
7. Est in Deo ab æterno. 42. 185.

SECTIO III.

1. Utrum Prædestinatio sit libera, & in quo formaliter consistat? 51. 186.
2. Simpliciter, & absolute est Deo libera. *ibid.*
3. Potest dici necessaria ex suppositione, quod aliqui sint consecuturi gloriam. 55. 186.
4. Et etiam necessitate congruentie. 56. 186.
5. Consistit formaliter in actu Intellectus, & Voluntatis Divinae. à n. 62. 187.

SECTIO IV.

1. Qualisnam sit actus, quo ex parte Intellectus constituitur Prædestinatio formaliter? 75. 188.
2. Est iudicium quoddam practicum absolutum dictans convenire hunc eligere ad talem gloriam per talia media consequendam. *ibid.*
3. Est iudicium formaliter simplex, virtute tamen multiplex. 76. 189.
4. Non est per modum artis, sed prudentie. 78. 189.
5. Pertinet ad Scientiam simplicis Intelligentie. 81. 189.
6. Non est per modum imperii. 87. 189.
7. Est per modum proponentis, & practicanis convenientiam objecti. *ibid.*

SECTIO V.

1. Qualisnam sit actus constituens Prædestinationem formaliter ex parte Voluntatis? 92. 190.
2. Componitur ex intentione finis, & electione mediorum. *ibid.*

SECTIO VI.

1. Qualem sit objectum, & terminus Prædestinationis? à n. 101. 191.
2. Objectum, seu materia circa quam Prædestinationis non sunt, neque divinitas, neque Persona Divinae quæ tales. 102. 191.
3. Est sola substantia rationalis creata. 104. 191.
4. Terminus Prædestinationis semper est aliquid bonum, ad quod homo ex peculiari Dei affectu ordi-

natur. 113. 192.

5. Semper est aliquid bonum supernaturale. 114. 192.
6. Non solius gloria. 115. 192.
7. Neque solius gratia. 116. 193.
8. Sed est simul gratia, & gloria. 118. 193.
9. Malum culpa non est terminus Prædestinationis. 119. 193.
10. Neque malum pena proprie, & rigorose loquendo. 121. 193.
11. Maxime autem minus proprie. 123. 193.

SECTIO VII.

1. Quanam scientia debeat in Deo præsupponi ad Prædestinationem? à n. 126. 194.
2. Prædestinatio necessario præsupponit in Deo aliquam Scientiam. 127. 194.
3. Necesario præsupponit Scientiam simplicis Intelligentie. 129. 194.
4. Et etiam Scientiam Mediam. 131. 194.

SECTIO VIII.

1. An, & quomodo scientia Visionis prærequiratur ad Prædestinationem? à n. 141. 195.
2. Prædestinatio prærequirit Scientiam Visionis naturalis habentis pro objecto perfectiones divinas. *ibid.*
3. Si est medium à Deo assumptum ad manifestandam suam gloriam, & Bonitatem, præsupponit Scientiam Visionis de decreto intendente earum manifestationem. 142. 195.
4. Et etiam Christi Domini, & illius meritorum, si fuit causa exemplaris, & meritoria nostre Prædestinationis. 145. 196.
5. Si in Prædestinatione decretum intendens gloriam est prius decreto eligente media, hoc præsupponit Scientiam Visionis absolutam illius, imò & ipsius gloriae. 146. 196.
6. Nullum tamen ex his decretis supponit sui Scientiam Visionis. 149. 196.
7. Nulla scientia Visionis effectuum præsupponitur ex parte prædestinati ad totam ejus Prædestinationem. 150. 196.
8. Si electio mediorum est multiplex, electio posterioris medii supponit Scientiam Visionis medii prioris, & illius electionis. 152. 196.
9. Totæ prædestinatio alicujus hominis non supponit necessario Scientiam Visionis de illius existentia in rerum natura. 153. 196.

SECTIO IX.

1. Utrum in actibus Voluntatis Divinae detur ordo prioritatis, & posterioritatis? 155. 196.
2. Non datur realis. *ibid.*
3. Maxime virtualis, & quoad nos. à n. 156. 197.
4. A quonam desumatur? 164. 198.

SECTIO X.

1. Utrum in Deo admittendus sit ordo intentionis, & executionis distinctus? 165. 198.
2. Non fuerunt in Deo necessarii duo illi ordines, sive actus diversi. 166. 198.
3. Non tamen implicant absolute. 172. 198.

SECTIO XI.

1. Utrum primus actus liber Voluntatis Divinae erga Prædestinatos sit intentio divinae gloriae? à n. 180. 200.
2. Nullus actus necessarius Voluntatis Divinae fuit necessario prerequisite ad nostram Prædestinationem. *ibid.*
3. Gloria divina non fuit primum motivum, seu finis per se, & necessario prerequisite ad nostram Prædestinationem. 182. 200.
4. De facto primus actus liber Dei in nostra Prædestinatione fuit intentio gloriae divinae. 184. 200.

5. Deus

Index Tractatum,

5. *Deus non prius decrevit creare naturam rationalem, quam illam glorificare.* à n. 189. 200.

SECTIO XII.

1. *Utrum in Deo præcesserit voluntas simplex salvandi omnes ante intentionem efficacem dandi gloriam electis?* 198. 202.
2. *Fuit in Deo huiusmodi voluntas.* ibid.
3. *Huiusmodi voluntas universalis in Deo non fuit signi.* 217. 204.
4. *Fuit beneplaciti propria, & realis.* 218. 204.
5. *Et per modum prosecutionis.* 229. 205.

SECTIO XIII.

1. *Utrum voluntas efficax dandi gloriam sit ante absolutam præscientiam meritorum?* à n. 230. 205.
2. *Proponitur, & declaratur status questionis.* ibid.
3. *Impossibilis est electio efficax ad gloriam ante Scientiam Mediam salvâ libertate creatâ.* à num. 236. 206.
4. *Possibilis tamen ante Scientiam absolutam, sed post Conditionatam.* 242. 207.

SECTIO XIV.

1. *Utrum electio efficax ad gloriam de facto fuerit ante prævisa merita in esse absoluto?* 268. 210.
2. *Proponitur sensus questionis.* ibid.
3. *Proponuntur, & rejiciuntur variae sententiae, & errores.* à n. 271. 210.
4. *Proponitur multorum Recentiorum sententia.* 281. 211.

SECTIO XV.

1. *Proponitur, & probatur sententia tenenda.* 282. 212.
2. *Prædestinatio, sive electio efficax ad gloriam facta fuit ante prævisionem absolutam meritorum.* ibid.

SECTIO XVI.

1. *Probatur nostra sententia auctoritate Patrum, & Conciliorum.* à n. 305. 214.

SECTIO XVII.

1. *Probatur nostra sententia rationibus.* à n. 324. 217.

SECTIO XVIII.

1. *Proponuntur, & solvuntur argumenta ab auctoritate Scripturæ, & Sanctorum Patrum desumpta.* à n. 347. 219.

SECTIO XIX.

1. *Proponuntur, & solvuntur argumenta à ratione petita.* à n. 371. 221.

SECTIO XX.

1. *Quid de electione ante prævisa merita per ordinem ad certas personas, & ad certos gradus gloriæ?* à n. 418. 227.
2. *Huiusmodi electio extenditur ad omnes, qui salutem consequuntur.* ibid.
3. *Huiusmodi electio efficax fuit determinata ad certas personas, sive Angelos, sive homines in particulari, & ad certum eorum numerum.* à num. 423. 228.

SECTIO XXI.

1. *Quid de electione hac per ordinem ad certos gradus gloriæ?* 436. 230.
2. *Deus in illa electione cuilibet certa, & determinata persona certum, ac determinatum gradum gloriæ preparavit, ac desinivit.* ibid.
3. *Utrum electio illa fuerit electio, & dilectio: unus, an multiplex actus?* 448. 231.
4. *Decretum illud dandi gloriam prædestinatis est eorum dilectio.* 451. 231.
5. *Fuit etiam rigorosa electio.* 457. 232.
6. *Huiusmodi dilectio, & electio est unus, & idem actus.* 458. 232.

SECTIO XXII.

1. *Utrum in electione divina aliquis fuerit ordo inter prædestinatos?* 461. 232.
2. *Utrum Verbum Divinum, aut Filius naturalis Dei possit absolute, & sine addito dici prædestinatus?* 462. 232.
3. *Declaratur præsens doctrina.* ibid.
4. *Non potest simpliciter, & absolute sine addito dici prædestinatus.* à n. 464. 233.
5. *Verbum, seu Filius Dei potest dici lato modo prædestinatus ab æterno, ut in tempore fieret homo.* 470. 234.
6. *Non ita proprie, & strictè.* 471. 234.
7. *Christus Dominus potest dici simpliciter, & absolute prædestinatus.* à n. 476. 234.

SECTIO XXIII.

1. *Quid dicendum de Christo Domino sub his nominibus Christus, & Hic homo?* 485. 235.
2. *Sub hoc nomine Christus non potest simpliciter, & absolute dici prædestinatus, ut esset Filius Dei naturalis.* ibid.
3. *Neque Hic homo ostenso Christo Domino, potest dici prædestinatus, ut sit Filius Dei.* 492. 236.

SECTIO XXIV.

1. *Quid dicendum de Christo Domino in ordine ad gloriam, & alia dona supernaturalia; & de Humanitate in ordine ad Unionem Hypostaticam?* à n. 504. 238.
2. *Declarantur aliqua circa præsentem questionem.* ibid.
3. *Christus Dominus non potest dici prædestinatus ad gloriam, gratiam, & alia dona supernaturalia, sicut sunt, & dicuntur alii prædestinati.* 507. 238.
4. *Potest ad hæc dici prædestinatus mediatè.* 509. 238.
5. *Non immediatè, & proprie.* à n. 510. 238.
6. *Neque Hic homo potest ut sic dici prædestinatus.* 515. 239.
7. *Neque Humanitas Christi Domini potest dici simpliciter, & sine addito proprie prædestinata.* 518. 240.
8. *Potest tamen verè, & proprie dici prædestinata ad Unionem Hypostaticam.* 19. 240.
9. *Humanitas Christi Domini non fuit prædestinata ut quod ad gratiam, gloriam, & alia dona supernaturalia.* 522. 240.
10. *Fuit tamen ut quo, & mediatè.* 526. 241.

SECTIO XXV.

1. *Utrum Christus Dominus fuerit prædestinatus ad esse ut Redemptor ante præscientiam absolutam peccati originalis?* à n. 530. 241.
2. *Declaratur status questionis.* ibid.
3. *Probabile est, Christum Dominum fuisse de facto prædestinatum ut Redemptorem in actu secundo ante absolutam præscientiam peccati, dependenter tamen ab ejus præscientia Conditionata.* 536. 242.

SECTIO XXVI.

1. *Proponitur sententia negativa tenenda.* 559. 245.
2. *Christus Dominus de facto non fuit prædestinatus, nisi post prævisum peccatum in esse absoluto.* ibid.

SECTIO XXVII.

1. *Utrum, & qualis detur ordo inter prædestinatos?* à n. 584. 248.
2. *Christus Dominus fuit prædestinatus, & electus ad esse ante prædestinationem hominum ad gloriam, & hanc eis meruit, ut caput hominum.* 584. 248.

3. *Fuit*

Disputationum, & Sectionum.

3. Fuit etiam prius predestinatus ut caput Angelorum. 588. 248.
4. Angeli prius fuerunt efficaciter electi ad gloriam, quam homines. 589. 248.
5. Homines fuerunt efficaciter electi post prævium peccatum Adæ in esse absoluto. à n. 597. 249.

SECTIO XXVIII.

1. Utrum omnes homines, etiam B. Virgo, fuerint simul electi in eodem signo? à n. 608. 251.
2. Adamus, non prius, sed simul cum aliis hominibus fuit efficaciter electus ad gloriam. 609. 251.
3. Omnes alii homines fuerunt etiam in eodem signo electi sine ulla prioritate. à n. 612. 251.
4. Virgo Sanctissima electa fuit ad gloriam in eodem signo cum aliis. 616. 252.

SECTIO XXIX.

1. Utrum Deus præparaverit media necessaria ad salutem infallibiliter consequendam? à n. 629. 253.
2. Qualia sint hæc media? ibid.
3. Utrum omnia hæc media sint electis præparata? 630. 253.
4. Utrum inter electiones mediæ detur aliquis ordo prioritatis? 631. 254.
5. Utrum hæc mediæ electio fuerit in particulari, certa, & determinata? 637. 254.

SECTIO XXX.

1. Utrum Deus media prædestinationis prædefiniverit; & qualia? 641. 255.
2. Qualis hic sit prædefinitio? ibid.
3. Utrum Deus ab æterno prædefiniverit efficaciter media illa prædestinationis, quæ ab eo solo dependent, & sunt? 642. 255.
4. Utrum prædefiniat actus liberos bonos independentes à peccato antecedenter ad nostrum consensum liberum absolute prævisum, & ante eorum esse absolutum? à n. 644. 255.

SECTIO XXXI.

1. Quid de mediis supponentibus essentialiter peccatum? à n. 657. 257.
2. Qualia sint hæc media? ibid.
3. Deus prædefiniit media supponentia essentialiter peccatum ante illius præscientiam absolutam, à n. 661. 257.

SECTIO XXXII.

1. Utrum Deus potuerit prædefinire actus pravos quoad materialitatem, ut media prædestinationis? à n. 681. 260.
2. Declaratur sensus questionis. ibid.
3. Deus non prædefiniit huiusmodi actus, etiam materialiter, & specificativè sumptos. 685. 260.

DISPUTATIO III.

De Causis Prædestinationis.

SECTIO PRIMA.

1. Utrum dentur causæ aliquæ nostræ Prædestinationis? n. 1. p. 264.
2. Utrum, & quales sint causæ ex parte Dei ad nostram Prædestinationem? ibid.
3. Declaratur sensus questionis. à n. 2. 264.
4. In Deo, præter consilium, & libertatem divinam, fuit ratio specialis motiva ad eligendum efficaciter ad gloriam aliquas creaturas rationales. 7. 264.
5. Fuit etiam causa motiva ad aliquos tantum Angelos, & homines eligendos, & non omnes, quot erant producendi. 9. 265.
6. In Deo, præter Libertatem Divinam, nulla fuit causa motiva à nobis cognita, ad eligendum hunc prædestinatorum numerum, & non majorem, aut minorem. 10. 265.

Tom. II

7. Neque cur elegerit potius hunc numero hominum nempe Petrum, quam illum, nempe Judam. 11. 265.

SECTIO II.

1. Utrum detur aliqua causa Prædestinationis ex parte prædestinati? à n. 17. 266.
2. Ex parte prædestinati præcessit causa motiva ad aliquam tantum decreta prædestinationis. 18. 266.
3. Non ita respectu totius prædestinationis. 22. 266.
4. Utrum detur causa meritoria prædestinationis ex parte prædestinati? à n. 25. 266.
5. Proponuntur errores aliquorum. ibid.

SECTIO III.

1. Proponitur sententia tenenda. 30. 267.
2. Nulla data fuit causa meritoria ex parte prædestinati ad primam ejus electionem, tam ad gloriam, quam ad mediæ, sed ratio eligendi hunc potius, quam illum, fuit beneplacitum divinum. ibid.
3. Pars, tam prædestinationis, quam effectuum illius, quando tendit ad executionem, supponit causam meritoriam in prædestinato. 47. 270.
4. Non ita tamen supponit alia pars. 49. 270.

SECTIO IV.

1. Utrum bona opera naturalia fuerint, saltem causa dispositiva prædestinationis? 50. 270.
2. Declaratur sensus questionis. ibid.
3. Bona opera naturalia non potuerunt disponere positivè ad prædestinationem, neque directè, neque indirectè. à n. 52. 270.
4. Utrum opera bona purè naturalia potuerint esse causa impetratoria prædestinationis? 63. 272.
5. Declaratur sensus questionis. ibid.
6. Prædestinatio non potuit impetrari per huiusmodi opera secundum præsentem Providentiam. à n. 64. 272.
7. Neque etiam stando in alio genere Providentiæ, quæ dari poterat de lege absolutæ. 71. 272.

SECTIO V.

1. Utrum opera bona liberi arbitrii sint saltem conditio sine qua non ad prædestinationem? 79. 273.
2. Proponitur sententia negativa tenenda. ibid.
3. Quid Sancti Patres, tum Græci, tum Latini senserint de initio prædestinationis ex operibus naturæ? à n. 83. 274.

SECTIO VI.

1. Utrum aliquis homo purus potuerit esse causa prædestinationis alterius? 108. 277.
2. Nullus purus homo justus de facto meruit electionem alterius ad gloriam. 109. 277.
3. Potuit tamen de potentia absoluta mereri alteris de congruo suam primam electionem ad gloriam. 115. 278.
4. De facto fuit causa meritoria prædestinationis alterius in executione quoad aliquos effectus. 121. 278.
5. Non ita quoad omnes effectus. 123. 278.
6. Potuit tamen etiam quoad omnes effectus in executione. 129. 279.

SECTIO VII.

1. Utrum Christus Dominus fuerit causa meritoria nostræ prædestinationis? 130. 279.
2. Fuit causa Finalis nostræ prædestinationis. ibid.
3. Non potuit prout sic esse causa discriminis, cur prædestinaretur hic homo potius, quam ille. 131. 279.
4. Fuit causa Exemplaris nostræ prædestinationis. 132. 280.
5. Fuit etiam meritoria nostræ prædestinationis secundum primam intentionem, & electionem efficacem ad gloriam. à n. 133. 280.
6. Et etiam quoad omnes effectus in executione. 142. 281.

SECTIO VIII.

1. Utrum Christus Dominus meruerit nostram electionem ad gloriam, prout illa dicit electionem aliquorum præ aliis? à n. 153. 282.
2. Nobis meruit electionem ad gloriam, ut electio est. 154. 282.

3. Utrum

Index Tractatum,

3. Utrum Christus Dominus sua merita specialiter applicaverit pro electis, expressè orando pro illis? à n. 162. 284.

DISPUTATIO IV.

De Effectibus Prædestinationis.

SECTIO PRIMA.

1. Utrum Prædestinatio aliquos habeat effectus, & quas condiciones requirant. 1. 287.
2. Prædestinatio formalis plures habet effectus. 2. 287.
3. Prædestinatio formalis est causa suorum effectuum in genere cause efficientis. 4. 287.
4. Prædestinatio objectiva adequatè sumpta nullum habet effectum. 7. 287.
5. Maxime autem sumpta inadequatè; sicq; unus effectus prædestinationis formalis causat alium. 8. 287.
6. Quot, & quales condiciones requirantur, ut aliquod beneficium sit prædestinationis effectus? à n. 10. 288.
7. Debet esse effectus Dei. ibid.
8. Debet aliquo modo conducere ad salutem æternam consequendam. 11. 288.
9. Etiam si conducat ad solum augmentum gloriæ. 13. 288.
10. Non est necessarium quod in perpetuum duret. 17. 288.
11. Debet procedere ex speciali intentione dandi gloriæ. 19. 288.
12. Debet aliquo modo spectare ad ordinem gratiæ, & supernaturalem Providentiam. 21. 289.
13. Debet esse ex gratia, & meritis Christi Redemptoris. 24. 289.
14. Numerantur hujusmodi condiciones. 27. 289.

SECTIO II.

1. Utrum, & quæ res naturales sint Prædestinationis effectus? à n. 28. 289.
2. Quæ sint hujusmodi bona, de quibus potest esse præfens questio? ibid.
3. Quoties hujusmodi bona contingunt per causas naturales, & sine speciali Dei Providentia, non sunt Prædestinationis effectus. 32. 390.
4. Maxime autem si induant aliquam rationem supernaturalitatis quoad modum, & in effectu conducant aliquo modo ad salutem. 34. 290.
5. Mundus, Cæli, Elementa, animalia, & similia, non sunt prædestinationis effectus quoad creationem. 36. 290.
6. Substantia prædestinati, ejus creatio, generatio, potentia accidentales, & proprietates consequentes ipsam substantiam, non sunt prædestinationis effectus. 41. 291.
7. Bona aliqua naturalia, nempe ingenium, bona indoles, nativitas ex talibus parentibus, in tali loco, tempore, personarum consuetudo, ingressus in Ecclesiam tempore concionis, assistentia morti repentinæ, & aliarum circumstantiarum occurfus sunt prædestinationis effectus. 49. 292.

SECTIO III.

1. Ostenditur specialiter, aliqua bona naturalia ex proximè dictis esse effectus prædestinationis. à n. 59. 293.
2. Actus virtutum naturalium moralium sunt effectus prædestinationis. 67. 294.
3. Orationes unius sancti, sive in hac vita, sive in gloria, plerumq; sunt effectus prædestinationis alterius electi. 68. 294.
4. Gratia gratis data Virgini S.^{ma} Apostolis, Prophetis, & aliis Sanctis sunt effectus prædestinationis eorum, quos ad æternam vitam adjuvarunt. 70. 294.
5. Idem de gratis gratum facientibus unum prædestinatum respectu aliorum, & etiam quorundam in

speciali. 71. 294.

6. Bona reproborum, sive apparentia, sive vera, sive supernaturalia, sive naturalia, plerumq; sunt effectus prædestinationis electorum. 74. 294.
7. Bona naturalia aliquorum electorum multoties sunt effectus prædestinationis aliorum. 75. 294.
8. Idem de operatione corrigentis respectu multorum, qui corriguntur. 77. 295.
9. Idem de bonis Angelorum respectu prædestinationis hominum. 79. 295.

SECTIO IV.

1. Utrum omnes res supernaturales sint effectus prædestinationis, à n. 81. 295.
2. Declaratur dona supernaturalia, de quibus hic est sermo. ibid.
3. Omnis gratia congrua in prædestinato, sive sit excitans, preveniens, adjuvans, sive auxilians est effectus prædestinationis. 83. 295.
4. Hujusmodi vocationes congrue in reprobo respectu illius non sunt effectus prædestinationis. 90. 296.
5. Possunt tamen esse respectu alterius hominis prædestinati. 91. 296.
6. Utrum vocationes non congrue date prædestinationis sint effectus prædestinationis illius? 92. 296.
7. Declaratur sensus questionis. ibid.
8. Vocatio non congrua, si sumatur tantum secundum virtutem efficientem in ordine ad actum, non est effectus prædestinationis. 93. 296.
9. Potest tamen aliquando esse, ut in memoriam revocata. 95. 296.
10. Vocationes extrinsece sunt prædestinationis effectus. 100. 297.
11. Non item preparatio Dei, ut concurrat nobiscum ad actus supernaturales. 101. 297.

SECTIO V.

1. Utrum actus supernaturales in peccato facti, & omnes alii prout ab homine procedunt, sint effectus prædestinationis? à n. 107. 298.
2. Actus supernaturales facti in peccato sunt prædestinationis effectus. ibid.
3. Idem de omnibus actibus supernaturalibus, non solum prout procedunt à gratia, sed etiam à libero hominis arbitrio. 109. 298.
4. Idem de gratia justificante, de habitibus ad illam aliquo modo spectantibus, illorum augmento, & remissione peccati. à n. 117. 299.

SECTIO VI.

1. Utrum gratia per peccatum interrupta, finalis, donum perseverantiæ, & glorificatio sint effectus prædestinationis? à n. 123. 300.
2. Declaratur sensus questionis. ibid.
3. Gratia per peccatum interrupta est effectus prædestinationis quoad ejus reparationem per penitentiam. 124. 300.
4. Et etiam quoad ejus primam collationem. à n. 125. 300.
5. Idem de gratia finali. 141. 302.
6. Et de dono perseverantiæ. 142. 302.
7. Et de gloria beatitudinis. à n. 145. 302.
8. Et de gloria accidentalibus. 154. 304.

SECTIO VII.

1. Utrum mala peccati, & culpæ sint effectus prædestinationis? à n. 155. 304.
2. An malum peccati est effectus prædestinationis. ibid.
3. Malum culpæ, sive peccatum secundum malitiam formalem non est effectus prædestinationis. 161. 304.
4. Neque etiam sumptum secundum materialitatem prout procedit à Deo. 163. 305.
5. Neque etiam prout hæc procedit à peccatore. 162. 304.

SECTIO VIII.

1. Utrum permissio peccati sit effectus prædestinationis? à n. 172. 306.

2. Pro-

Disputationum, & Sectionum.

3. *Permissio peccati, tam proprii, quam alieni, potest esse, & sepius est effectus prædestinationis, ibid.*

DISPUTATIO V.

De Reprobatione

SECTIO PRIMA.

1. **Q**uid sit, & an detur in Deo Reprobatio. à n. i. p. 308.
2. *Qualia sint Reproborum nomina? ibid.*
3. *Datur in Deo Reprobatio. à n. 4. 308.*
4. *Non fuit in Deo absolutè, & simpliciter necessaria. 12. 310.*
5. *Fuit quodammodo necessaria quoad aliquos. 13. 310.*
6. *Fuit in Deo propriè. 15. 310.*

SECTIO II.

1. *Qualis sit Reprobationis definitio: & in quo formaliter consistat? 17. 310.*
2. *Reprobatio est actus Dei intrinsecus, immanens, liber, & æternus. ibid.*
3. *Proponitur ejus definitio. 18. 310.*
4. *Consistit formaliter in utroque actu, & intellectus, & voluntatis. 19. 310.*
5. *Qualisnam sint hujusmodi actus: & qualem scientiam supponant? 24. 311.*
6. *Reprobatio est pars Providentiæ supernaturalis. à n. 26. 311.*
7. *Non datur Reprobatio per modum intentionis distincta à reprobatione per modum executionis. 29. 311.*
8. *Qualenam sit illius objectum? 30. 311.*

SECTIO III.

1. *Qualisnam sit Reprobationis divisio? 32. 312.*
2. *Optimè dividitur in Negativam, & Positivam. ibid.*
3. *Negatio, quam dicimus reprobationem negativam, non fuit in Deo pura suspensio actus. 36. 312.*
4. *Ex reprobatione negativa sequitur infallibiliter reprobatio positiva. 43. 313.*
5. *Qualisnam actus sit reprobatio positiva, & negativa? 44. 313.*
6. *Qualiter inter se conveniant? 45. 313.*
7. *Qualiter prædestinationi opponantur? 46. 313.*

SECTIO IV.

1. *Qualiter fuerit in Deo reprobatio positiva? 47. 313.*
2. *Deus ante Scientiam Conditionatam demeritorum non potuit aliquem positivè reprobare. ibid.*
3. *Posit à solâ Scientiâ Conditionatâ demeritorum, bene poterat dari voluntas Dei efficax excludens à regno, & deputans ad penam æternam, si non repugnaret ejus Bonitati. 48. 313.*
4. *Deus de facto neminem voluit positivè excludere à regno, & ad penam æternam deputare ante absolutam præscientiam peccati finalis. 51. 314.*

SECTIO V.

1. *An positò peccato originali, antecedenter ad actualia, Deus aliquem positivè reprobavit? 66. 315.*
2. *Deus in eo primo signo, in quo prævidit lapsum Adami, sive ob solum peccatum originale præcisè ut contractum, & antequam prævideret mortuos sine remedio, nullum reprobavit. 67. 315.*

SECTIO VI.

1. *De Causis Reprobationis. 83. 317.*
2. *Declaratur sensus questionis. ibid.*
3. *Nulla datur causa reprobationis negativa à gloria ex parte reprobati. 88. 318.*
4. *Neque etiam reprobationis negativa à gratiâ congruâ. 95. 318.*

SECTIO VII.

1. *Utrum præcesserit causa reprobationis positivæ ex parte reprobati? 103. 319.*

Tom. I.

2. *Datur causa reprobationis positivæ ex parte reprobati. ibid.*

3. *Nullum peccatum, sive originale, sive personale, quod in mortis instanti est remissum, censetur causa reprobationis positivæ. 104. 319.*

4. *Neque sic est originale in omnibus, qui damnantur. 105. 319.*

5. *Neque sic est ullum peccatum, quod non conjungitur cum morte hominis. 106. 320.*

6. *Peccata finalia in adultis sunt causa reprobationis positivæ. 107. 320.*

7. *Sic etiam est in parvulis originale à Deo prævisum durans usque ad mortem. 109. 320.*

SECTIO VIII.

1. *De Effectibus Reprobationis, & quæ conditiones requirantur, ut tales sint? à n. 110. 320.*
2. *Assignantur hujusmodi conditiones. ibid.*
3. *Peccatum absolutè non est effectus reprobationis. 116. 320.*
4. *Neque talis est ejus materialitas prout exit à peccatore, neque de facto, neque de possibili. 121. 321.*
5. *Neque etiam prout exit à Deo. 122. 321.*
6. *Formalis malitia peccati, neque prout est pœna, potest esse effectus reprobationis. 123. 321.*
7. *Nulla permissio peccati non finalis est effectus reprobationis negativæ. 131. 322.*
8. *Omnis permissio peccati finalis, prout dicit negationem vocationis congruæ, est effectus reprobationis negativæ. 132. 322.*

SECTIO IX.

1. *Utrum permissio peccati sit effectus reprobationis positivæ? à n. 137. 322.*
2. *Nulla permissio peccati, etiam finalis, est effectus reprobationis positivæ. ibid.*

SECTIO X.

1. *Aliqua numerantur, de quibus dubitatur, an sint reprobationis effectus? 145. 323.*
2. *Negatio gratiæ finalis est effectus reprobationis negativæ. 146. 323.*
3. *Sicut & omnia, quæ sequuntur ex tali negatione actu conducentia ad penam æternam; imò & ipsa pœna æterna. 147. 324.*
4. *Ingenium pravum, & ad virtutum opera rebelle, non est effectus reprobationis negativæ. 149. 324.*
5. *Neque etiam creatio hominis. 154. 324.*
6. *Neque illius mors temporalis quoad substantiam, & debitum. 157. 324.*
7. *Aliquando tamen talis est quoad aliquas circumstantias atroces. 159. 325.*

SECTIO XI.

1. *Utrum aliqui ex supra dictis sint effectus reprobationis positivæ? à n. 161. 325.*
2. *Executio pœnæ æternæ, & omnia media ad illam in effectu infligendam, sive in Inferno, sive in Limbo sunt effectus reprobationis positivæ. ibid.*
3. *Idem de morte temporalis, quando ita est conjuncta cum æterna, ut per modum unius sumatur cum illa. 165. 325.*
4. *Non ita tamen quando non continuatur cum æterna. 168. 326.*

DISPUTATIO VI.

Comparantur Prædestinatio, & Reprobatio inter se.

SECTIO PRIMA.

1. **V**trum in Deo detur voluntas generalis per dendi, sicut salvandi omnes? n. i. p. 326.
2. *In Deo datur voluntas generalis excludendi omnes à regno per modum simplicis complacentiæ. 2. 326.*
3. *Non tamen per modum intentionis, & propositi ante prævisum*

Index Tractatum,

prævisum peccatum Adæ. 6. 327.

4. Ino neq. post prævisum peccatum Adæ habuit Deus voluntatem generalem excludendi eum, & posteros à regno. 12. 327.

5. Neque excludendi omnes reprobos adultos. 13. 327.

SECTIO II.

1. Utrum Deus omnibus reprobis conferat auxilia sufficientia, sicut prædestinatis omnibus confert efficacia? à n. 17. 328.

2. Deus omnibus iustis, etiam reprobis, dum sunt in gratia confert auxilia sufficientia, ne cadant. 20. 328.

3. Et omnibus peccatoribus fidelibus, ut per penitentiam respiciant. 27. 329.

4. Non ita tamen pro semper, id est, omnibus diebus, horis, & momentis actus, id est, per actualem gratiam excitantem. 30. 329.

5. Deus, quantum est ex se, pro nullo temporis momento denegat peccatori auxilium sufficiens, ut resurgat. 33. 330.

6. Deus actu confert auxilia sufficientia, & excitat ad penitentiam singulis momentis opportunis. 35. 330.

7. Qualia nam sint hæc opportuna tempora, quibus Deus excitat. à n. 36. 330.

SECTIO III.

1. Utrum Deus etiam peccatoribus obstinatis, & obduratis conferat auxilia sufficientia, ut respiciant? 45. 331.

2. Etiam his confert Deus auxilia sufficientia, ut respiciant. ibid.

SECTIO IV.

1. Utrum omnibus infidelibus conferat Deus auxilia sufficientia? 58. 333.

2. Declaratur sensus questionis. ibid.

3. Omnibus infidelibus, qui, cum audierint de fide, non convertuntur, prout sunt in statu infidelitatis confert Deus auxilia sufficientia. à n. 59. 333.

SECTIO V.

1. Utrum Deus omnibus infidelibus, qui nunquam de fide audierunt conferat auxilia sufficientia, tum externa, & generalia; tum interna, & specialia? à n. 73. 335.

2. Deus omnibus his confert auxilia sufficientia. ibid.

3. Confert illis etiam auxilia sufficientia interna, & specialia. à n. 81. 335.

SECTIO VI.

1. Utrum infantibus non baptizatis conferat Deus auxilia sufficientia ad salutem? 93. 337.

2. Illis, qui in utero, aut defectu materia, aut ministri sine baptismo decedunt, confert Deus auxilia sufficientia specialia, saltem remotè, & mediè. à n. 94. 337.

3. Etiam illis confert externa, & generalia. 96. 337.

SECTIO VII.

1. Utrum major sit prædestinatorum, quam reproborum numerus? à n. III. 339.

2. Numerus prædestinatorum est copiosissimus. 114. 340.

3. Si fiat comparatio absolutissima inter omnes prædestinatos, & reprobos, major est prædestinatorum numerus. 115. 340.

4. Ita etiam si fiat inter solos Angelos. 116. 340.

5. Si fiat inter Angelos & homines prædestinatos, plures sunt Angeli, quam homines prædestinati. 117. 340.

6. Si inter homines, & Angelos reprobos, plures sunt homines prædestinati, quam Angeli reprobi. 118. 340.

7. Si inter solos homines, plures sunt reprobi, quam prædestinati. 120. 340.

8. Si inter solos homines Christianos, major videtur esse numerus prædestinatorum. 123. 341.

9. Si inter solos Christianos adultos, major est numerus reproborum. 125. 341.

10. Si inter solos adultos verè Catholicos, plures sunt prædestinati. 127. 341.

II. Si inter Catholicos viros, & feminas, plures salvantur femina. 130. 341.

12. Equalem fore numerum virorum, ac feminarum in prædestinatione, & reprobatione, tenet aliqui. 131. 342.

SECTIO VIII.

1. De certitudine Prædestinationis, & Reprobationis. à n. 134. 342.

2. Proponuntur aliqui errores. 135. 342.

3. Prædestinatio, & Reprobatio habent certitudinem infallibilem. 136. 342.

4. Formalis prædestinatorum, & reprobatorum numerus habet certitudinem infallibilem. 142. 343.

5. Idem de eorum numero materiali. 147. 343.

SECTIO IX.

1. Utrum alicui certa sit sua, aut aliorum Prædestinatio? 153. 344.

2. Proponuntur duo errores. ibid.

3. Nullus, seclusa revelatione divina, potest certè scire in hac vita suam prædestinationem, aut reprobationem. 155. 344.

4. Post mortem alicujus infantis, quem ego baptizavi, possum habere certitudinem de ejus prædestinatione. 164. 345.

5. Dum aliquis vivit, non possum certè scire moraliter esse prædestinatum. 165. 345.

6. Post mortem alicujus adulti potest dari viventibus certitudo moralis de ejus prædestinatione. 166. 345.

7. Qualianam sint signa hujus prædestinationis? à n. 167. 346.

SECTIO X.

1. Quomodo concordet libertas creata cum Prædestinatione, & Reprobatione? 171. 346.

2. Declaratur sensus questionis. ibid.

3. Prædestinatio Divina non offendit libertatem creatam. 172. 346.

4. Idem dicendum de Reprobatione divina negativa. 181. 347.

5. Idem de Reprobatione positiva. 182. 348.

6. Prædestinatio non est simpliciter, & absolute in potestate prædestinati. 183. 348.

7. Est tamen secundum quid. 192. 349.

SECTIO XI.

1. Utrum in potestate reprobi sit non prædestinari, aut reprobari? à n. 195. 349.

2. Non est in potestate reprobi non prædestinari. ibid.

3. Est magis secundum quid in ejus potestate non prædestinari, quam secundum quid est in potestate prædestinari. 198. 349.

4. In potestate reprobi non est reprobatio negativa. 199. 350.

5. Maxime verò sua positiva. 200. 350.

6. He possunt absolute proferri, Prædestinatus potest damnari: Reprobus potest salvari. 201. 350.

7. Qualisnam sit ordo decretorum Dei circa Prædestinationem, & Reprobationem? à n. 205. 350.

SECTIO XII.

1. De Libro Vitæ. 213. 351.

2. Quid hic significet liber vitæ? 215. 351.

3. Rejiciuntur due sententia. 217. 352.

4. Proponitur sententia tenenda. 220. 352.

5. Gratia, & merita prædestinatorum pertinent ad librum vitæ secundario, & secundum quid. 223. 352.

6. Non ita tamen gratia, & merita, quibus pro presenti statu florent alicui præsciri, nisi ad plurimum indirectè. 224. 352.

7. Utrum Christus Dominus sit dicendus Liber Vitæ? 227. 353.

8. Utrum Liber Vitæ sit vis quædam divina, quæ cujuslibet conscientie manifesta sunt sua, aut aliorum facta? 229. 353.

9. Utrum nomine Librorum Apoc. 20. significentur singulorum conscientia? 230. 353.

SECTIO XIII.

1. Utrum detur etiam Liber mortis: & aliquis deleatur

Disputationum, & Sectionum.

- deleatur de Libro Vitæ? 231. 353.
- Appellatio Libri mortis potest admitti in Deo? 233. 353.
- Congruentiùs tamen est non dicere Librum mortis stando usui, & modo loquendi Scripturæ. 236. 354.
- An, & quomodo aliquis deleatur de Libro vitæ? à n. 243. 354.

SECTIO XIV.

- Quid petierit Apostolus dicens: Optabam ego ipse anathema esse: & quid Moyses dicens: Dele me de libro tuo? à n. 247. 355.
- Varie sententia proponuntur. ibid.
- Probabilior sententia. à n. 251. 355.

SECTIO XV.

- De remediis tentationis circa reprobationem: & totius tractatus brevis Synopsis. à n. 273. 357.
- Primum remedium. ibid.
- Secundum remedium. 274. 357.
- Totius tractatus Synopsis. 279. 358.

TRACTATUS III.

De Sanctissimo Trinitatis My- sterio.

DISPUTATIO PRIMA. De existentia, & cognoscibilitate hu- jus Mysterii.

SECTIO PRIMA.

- Exponitur fides catholica, & errores contra-
rii refutantur. n. 1. p. 360.
- Quid hoc nomen Trinitas significet? 2. 360.
- Quid circa hoc Mysterium fides teneat? 4. 360.
- Qualiter circa hoc Mysterium erraverint Iudei, &
heretici? à n. 12. 361.

SECTIO II.

- Quid cum fide tenendum stabilitur. à n. 30. 363.
- Deus, sive Natura Divina est una numero, & plane
indivisa. 31. 363.
- Filius in Divinis est verus Deus, & ejusdem numero
Naturæ, ac Essentiæ cum Patre. 42. 364.

SECTIO III.

- Proponuntur, & solvuntur argumenta contra
Filii Divinitatem. à n. 54. 366.

SECTIO IV.

- Demonstratur Divinitas Spiritus sancti: & U-
nitas Essentiæ cum pluralitate Personarum. à
n. 94. 370.
- Spiritus Sanctus est verus Deus. ibid.
- In Deo est unitas Essentiæ, & Personarum plura-
litas. 104. 371.

SECTIO V.

- Utrum Mysterium Trinitatis sit contra ratio-
nem, seu lumen naturale? 137. 375.
- Non est contra lumen naturale. 138. 375.
- Apponuntur, & rejiciuntur variae responsiones ad
illud principium: Quæ sunt eadem in uno ter-
tio, sunt eadem inter se. à n. 144. 376.

SECTIO VI.

- Vera responsio assignatur, & reliqua argumenta
solvuntur. à n. 162. 378.

SECTIO VII.

- Utrum, & quomodo Mysterium Trinitatis sit
supra lumen naturale? 181. 380.
- Mysterium Trinitatis, præcisâ revelatione, non po-
test lumine naturali cognosci evidenter quoad quid
est. 182. 380.
- Neque quoad an est evidenter. 186. 381.

- Lumine naturali non potest dari de hoc Mysterio af-
fensus, sive cognitio etiam probabilis. 187. 381.
- Neque ex auxilio gratiæ ordinis naturalis potest ha-
beri assensus evidens, imò neque probabilis hujus My-
sterii. 203. 383.

SECTIO VIII.

- Utrum, suppositâ revelatione divinâ, possit na-
turali lumine cognosci Mysterium Trinitatis?
à n. 214. 384.
- Declaratur sensus quæstionis. ibid.
- Suppositâ revelatione divinâ, non potest intellectus
creatus naturaliter demonstrare cognitione evi-
denti hoc Mysterium. 216. 384.
- Potest tamen naturali lumine probabiliter cognos-
ci ex autoritate creaturæ. 236. 387.
- Sicut, & congruentia, & convenientia talis myste-
rii naturalibus quibusdam rationibus verisimiliter
suaderi. 240. 387.

SECTIO IX.

- Utrum, positiâ revelatione divinâ, possint naturali
lumine solvi argumenta facta contra hoc my-
sterium? à n. 241. 387.
- Declaratur sensus quæstionis. ibid.
- Possunt naturaliter solvi evidenter, etiam in actu ex-
ercito, argumenta, quæ peccant contra regulas dia-
lecticas, aut in materia contra lumen naturale.
242. 388.
- Quid de argumentis, quæ peccant contra mysteria,
quæ solo fidei lumine cognoscuntur? 243. 388.
- Quid de illis, quæ peccant, tam in materia, quam in
forma contra lumen fidei? 245. 388.
- Argumenta contra Mysterium Trinitatis, licet solâ
lumini fidei contrariantur, possunt solvi evidenter
evidentiâ extrinsecâ, sive negativâ, & signatâ, &
exercitâ. 247. 388.

SECTIO X.

- Utrum, & quâ ratione cognoscatur hoc myste-
rium lumine supernaturali? 252. 389.
- Supponuntur aliqua ad intelligentiâ quæstionis. ibid.
- Mysterium Trinitatis non potest cognosci lumine su-
pernaturali aliâ immediatè in se ipso, aut per propriâ spe-
ciem evidenter quidditative, & non intuitivè. 256. 389.
- Utrum Visio Beati possit esse principium incognitum
determinans intellectum ad cognitionem quidditativam
non intuitivam Trinitatis in proprio genere. 267. 390.
- Ex visione Beati prius cognitâ potest haberi Notitiâ
evidens quidditativâ non intuitivâ Trinitatis 277. 391.

SECTIO XI.

- Utrum per medium supernaturale evidenter co-
gnitum haberi possit Notitiâ evidens hujus my-
sterii? à n. 282. 392.
- Qualia possint esse hæc media. ibid.
- Quid ex Essentiâ Divinâ evidenter, & quiddita-
tivè cognitâ? 283. 392.
- Quid ex revelatione Divinâ etiam evidenter cogni-
tâ? 285. 392.
- Quid ex assensu fidei supernaturalis & aliis actibus
supernaturalibus terminatis ad hoc Mysterium? 289. 393.
- Quid de habitibus supernaturalibus? 294. 393.
- Quid de Personis Divinis, si ad sui cognitionem con-
currunt: & de visione Beati? 295. 393.
- Quid de Unionibus Hypostaticis, si tres Persona Di-
vina tres assumerent humanitates? 296. 393.

DISPUTATIO II.

De Processionibus Divinis.

SECTIO PRIMA.

- DE existentia, & numero Processionum Di-
vinarum ad intra. n. 1. p. 394.

Index Tractatum,

2. Declaratur sensus questionis. *ibid.*
3. In Deo ponenda est realis processio ad intra. 2. 395.
4. Ex principis fidei per evidentem consequentiam ostenditur vera processio in divinis. 14. 396.
5. Processiones divinae non sunt dicenda rigorose actiones, & passionis. 17. 396.
6. Neque etiam dicenda sunt causalitates, neque dependentia. 20. 396.

SECTIO II.

1. De numero processionum divinarum. 21. 397.
2. Duae sunt in Deo processiones passivae, nec plures, nec pauciores. 22. 397.
3. Duae sunt etiam in Deo processiones activae ad intra. 36. 398.
4. Huiusmodi processiones in divinis non sunt ex nihilo. 37. 398.

SECTIO III.

1. Utrum possit demonstrari, dari in Deo processiones divinas ad intra? à n. 41. 399.
2. Resolvuntur de hoc variae conclusiones. *ibid.*

SECTIO IV.

1. Qualisnam sit quidditas, sive ratio formalis processionum ad intra? 52. 400.
2. Proponuntur duae sententiae. 53. 400.
3. Proponitur tertia tenenda affirmans, solam Relationem Personae producentis esse formaliter totam processionem activam, sive actionem, quae producit. 54. 400.
4. Quid de processionibus passivis? 72. 402.

SECTIO V.

1. Utrum processiones ad intra sint substantiales, immanentes, & vitales? 76. 403.
2. Sunt substantiales. *ibid.*
3. Sunt etiam immanentes. 77. 403.
4. Sunt etiam vitales. 82. 403.

SECTIO VI.

1. Utrum, & quomodo processiones divinae sint liberae, & voluntariae? à n. 90. 404.
2. Declaratur sensus questionis. *ibid.*
3. Sunt liberae libertate ab indigentia, & à coactione. 91. 404.
4. Sunt tamen necessariae necessitate essendi, sive non contingentes. 93. 404.
5. Utrum sint voluntariae? 102. 406.
6. Sunt voluntariae obiectivè concomitanter. 103. 406.
7. Processio Verbi non est voluntaria casualiter intrinsecè: maxime verò processio Spiritus sancti. *ibid.*
8. Processio Verbi non est voluntaria extrinsecè, id est, à voluntate imperante. 104. 406.
9. Voluntas generandi non est prior prioritate virtuali quam generatio Filii. 105. 406.

SECTIO VII.

1. Utrum, & quomodo distinguantur inter se Processiones Divinae? à n. 125. 408.
2. Processiones divinae, tam activae, quam passivae inter se comparatae, distinguuntur essentialiter, & quasi specificè. *ibid.*
3. Sic essentialiter distinguuntur activae à passivis. 126. 408.
4. Processio activa in Patre distinguitur realiter à passiva in Filio: & activa in Patre, & in Filio à passiva in Spiritu Sancto. 127. 408.
5. Processiones passivae distinguuntur inter se realiter. 136. 409.
6. Non ita activae inter se. 142. 410.
7. Non conveniunt inter se univocè. 145. 410.

SECTIO VIII.

1. Utrum, & quomodo Processiones distinguantur à Relationibus: & de illis, ac de Deo affirmantur? à n. 146. 410.
2. Processiones, tam activae, quam passivae distinguuntur à Relationibus virtualiter imperfectè. *ibid.*
3. Processio passiva est idem realiter adaequatè, & con-

- vertibiliter cum Relatione Personae producta. 149. 411.
4. Sic etiam est processio activa cum Relatione Personae producentis. 151. 411.
 5. Origines, sive actus notionales non affirmantur verè de Relationibus sumptis in abstracto. 152. 411.
 6. Neque etiam de Deo in abstracto. 153. 411.
 7. Maxime verò de Deo sub concreto Deus. 157. 412.
 8. Sic etiam de Personis propriis nominibus significatis in concreto. 163. 412.

DISPUTATIO III.

De Principiis, & Terminis Processionum divinarum ad intra.

SECTIO PRIMA.

1. Utrum in Deo detur Principium Processionum Divinarum? à n. 1. 413.
2. Supponuntur, & advertuntur aliqua. *ibid.*
3. In Deo est vera ratio potentiae productivae ad intra, seu principium formale quo in actu primo divinarum processionum. 4. 413.
4. Utrum, & quomodo haec potentia, sive principium quo distinguitur à principio quod? 22. 415.
5. Non distinguitur realiter à parte rei. *ibid.*
6. Distinguitur virtualiter, & quoad nos. 23. 415.
7. Utrum detur in Deo ad intra potentia realis, non solum ad Personas productas, sed etiam ad earum productiones formales? 27. 415.
8. Datur ad processiones passivas. *ibid.*
9. Non tamen ad activas. 28. 415.

SECTIO II.

1. Utrum principium formale quo processionum divinarum sit aliquid absolutum: an relativum? à n. 31. 416.
2. Declaratur sensus questionis. *ibid.*
3. Proponitur prima sententia. 34. 416.
4. Proponitur sententia tenenda, & affirmans, principium formale quo ad intra esse quid absolutum connotans ut conditionem sine qua non certam relationem. 35. 416.

SECTIO III.

1. Solvuntur fundamenta contraria, 54. 419.

SECTIO IV.

1. Proponuntur, & solvuntur alia argumenta. à n. 76. 421.

SECTIO V.

1. Utrum absolutum, quod diximus principium formale quo processionum divinarum sit ipsa Natura sub praecisa ratione Naturae: an sub ratione Intellectus, & Voluntatis? à n. 93. 423.
2. Declaratur status questionis. *ibid.*
3. Processiones Divinae sunt immediate, & formaliter à Natura sub ratione Intellectus, & Voluntatis. à n. 95. 424.

SECTIO VI.

1. Utrum Intellectus, & voluntas per modum potentiae: an per modum actus sint principium processionum ad intra? 116. 426.
2. Declaratur status questionis. *ibid.*
3. Utrum in Deo detur potentia intelligendi, & volendi virtualis, & quoad nos? 117. 426.
4. Non datur propria, & rigorosa. *ibid.*
5. Datur impropria. 123. 427.
6. Intellectus, & Voluntas Divinae sunt principium formale quo sub ratione actus, & non potentiae. 128. 427.

SECTIO VII.

1. Quinam actus Intellectus, & voluntatis sint principia formalia processionum divinarum. 139. 428.
2. Proponitur, & rejicitur sententia Scoti. *ibid.*
3. Proponitur, & rejicitur sententia Henrici. 140. 429.

4. Pro-

Disputationum, & Sectionum.

4. Proponitur, & probatur sententia tenenda. 145. 429.
5. Quid sit dictio formaliter. 148. 419.

SECTIO VIII.

1. Utrum potentia notionalis, sive productiva ad intra contineatur sub Omnipotentia? à n. 152. 430.
2. Declaratur sensus questionis. ibid.
3. Proponitur, & defenditur sententia affirmativa. 158. 430.
4. Proponitur, & defenditur sententia negativa. 172. 432.
5. Apponitur iudicium Authoris. 182. 433.
6. Aliqua remissive apponuntur. 183. 433.

SECTIO IX.

1. De terminis processionum divinarum ad intra. 184. 433.
2. Declaratur status questionis. ibid.
3. Non datur terminus à quo processio divinarum. 186. 433.
4. Qualisnam sit sensus, cum Patres dicunt, Filium esse de substantia Patris. 191. 434.
5. Quale sit discrimen inter has prepositiones Ex, & De? 194. 434.
6. In divinis datur terminus formalis ad quem distinctus per rationem à termino totali. 199. 435.

SECTIO X.

1. Qualisnam sit inter terminus formalis processionum divinarum? 205. 435.
2. Quid sit terminus formalis? 206. 435.
3. Proponitur, & rejicitur sententia P. Vasq. ibid.
4. Proponitur sententia tenenda. 208. 436.
5. Qualis sit terminus formalis processionum divinarum? 210. 436.
6. Proponitur sententia tenenda. 211. 436.
7. Utrum processio Divina respiciat terminum sub ratione possibilis: an existens? à n. 225. 437.

SECTIO XI.

1. Quanam prædicata dici possint de terminis processionum divinarum? à n. 231. 438.
2. Persona producta potest dici principiata. 232. 438.
3. Persona producens potest dici Author. 236. 439.
4. Pater non potest dici Initium Filii, Trinitatis, aut Deitatis. 239. 439.
5. Neque Persona producens potest dici Causa, neque producta dici Causata. 240. 439.
6. Hæc prædicata: Esse creatum, factum, sive effectum & similia, non possunt dici de Personis divinis. 254. 441.

DISPUTATIO IV. De Relationibus Divinis.

SECTIO PRIMA.

1. De existentia Divinarum Relationum. n. 1. p. 441.
2. Inter Personas Divinas dantur Relationes reales. à n. 2. 441.
3. Hæc relationes sunt reales etiã secundum esse ad. 1. 4. 442.
4. Hæc Relationes sunt transcendentales secundum conceptum implicitum. 20. 443.
5. Secundum explicitum sunt quasi prædicamentales. 25. 443.

SECTIO II.

1. De existentia, & numero Relationum Divinarum ad intra. à n. 30. 444.
2. Relationes Divinae habent existentiam sibi propriam relativam distinctam ab existentia absolutã Naturæ. ibid.
3. Dantur in Deo tres Relationes notionales reales, & realiter distinctæ. 49. 446.

SECTIO III.

1. Utrum detur in Deo ad intra quarta alia Relatio realis? 50. 446.

2. Datur in Deo quarta Relatio realis, quæ dicitur spiratio activa. 51. 446.

3. Efficit quartam Relationem, suntq; in Deo quatuor Relationes reales. 59. 447.

4. Præter has quatuor non sunt admittenda alia reales quasi fundatæ in unitate, & multitudine. 69. 448.

SECTIO IV.

1. Quomodo spiratio activa ab aliis Relationibus distinguatur? à n. 81. 449.
2. Distinguitur realiter ab spiratione passiva. ibid.
3. Non distinguitur à Paternitate, & Filiatione realiter. 85. 449.

SECTIO V.

1. Proponuntur duæ alie sententiæ. 108. 451.
2. Non distinguitur à Paternitate, & Filiatione formaliter ex natura rei. ibid.
3. Distinguitur distinctione virtuali. 111. 452.
4. Hæc distinctio virtualis non est solum extrinseca, & metaphysica, sed intrinseca physice. 112. 452.

SECTIO VI.

1. Utrum spiratio activa includatur formaliter in Paternitate, & Filiatione? 121. 453.
2. Paternitas, & Filio non includuntur formaliter in spiratione activa. ibid.
3. Neque hæc in illis sumpris secundum conceptum explicitum. 122. 453.
4. Imò neque secundum implicitum. à n. 123. 453.

SECTIO VII.

1. Utrum spiratio activa in Patre, & Filio sit una simplex: & à Patre communicetur Filio? à n. 136. 454.
2. In Patre, & Filio est una simplex. ibid.
3. Non communicatur à Patre Filio, sed Filio productio, in utroque simul resultat. 155. 456.
4. Quomodo, seu quo ordine resultat? 167. 457.

SECTIO VIII.

1. Qualenam sit munus spirationis activæ? à num. 168. 458.
2. Utrum sit constitutiva Patris, & Filii? ibid.
3. Non est eorum constitutiva secundum rationem Personæ. 169. 458.
4. Neque ut aliquid utrique commune, sicut Natura est de constitutione Personarum. 172. 458.
5. Utrum sit accidens metaphysicè: an physicè virtualiter? 175. 458.
6. Non constituit Personam formaliter: sive non habet rationem substantiæ. 176. 458.

SECTIO IX.

1. Utrum spiratio activa exercent munus complendi principium formale quo; aut originandi activè? à n. 188. 459.
2. Non exercent munus complendi principium formale quo Spiritus Sancti, neque ut ratio formalis, neq; ut conditio. ibid.
3. Constituit principium actu spirans, illudq; simul refert ad terminum spiratum. 204. 461.
4. Aliqua colliguntur ex dictis circa spirationem activam. à n. 205. 461.

SECTIO X.

1. Utrum Relationes Divinae dicant perfectionem? à n. 208. 462.
2. Declaratur sensus questionis. ibid.
3. Relationes Divinae dicunt perfectionem in se, seu quam dicimus absolutam. 210. 462.
4. Utrum comparativè ad Essentiam dicant perfectionem? 228. 464.
5. Declaratur sensus questionis. ibid.
6. Relationes Divinae comparativè ad Essentiam dicunt perfectionem. 232. 464.

SECTIO XI.

1. Qualis sit hæc Relatio Divinarum perfectio? à n. 243. 465.

Index Tractatum,

2. Est in suo genere infinita. *ibid.*
3. Possunt dici in Deo plures perfectiones cum addito, id est, relative: & sic etiam plura entia, bonitates, res, entitates, aternitates, &c. 249. 466.

SECTIO XII.

1. Utrum Relationes Divinae sint perfectiones simpliciter simplices? 255. 466.
2. Non sunt taliter perfectiones. *ibid.*
3. Sunt veluti modi Essentiae. 269. 468.

SECTIO XIII.

1. Quomodo Relationes Divinae ab Essentia distinguuntur? à n. 279. 469.
2. Declaratur status questionis. *ibid.*
3. Relationes Divinae aliquo modo, saltem virtualiter, aut per rationem distinguuntur à Natura Divina. 283. 469.
4. Non distinguuntur realiter. 288. 470.
5. Non formaliter ex natura rei. 299. 471.

SECTIO XIV.

1. Proponitur sententia tenenda. 301. 471.
2. Solum virtualiter distinguuntur à Natura Divina. *ibid.*
3. Distinguuntur virtualiter physice, & intrinsece. 304. 472.

SECTIO XV.

1. Utrum Relationes Personales includantur in Natura Divina? 334. 475.
2. Declaratur sensus questionis. *ibid.*
3. Non includuntur in Natura, neque formaliter confusè. 341. 475.

SECTIO XVI.

1. Utrum Relationes Personales includant formaliter Essentiam? 365. 478.
2. Negativa sententia tenenda. *ibid.*

DISPUTATIO V.

De Personis in communi.

SECTIO PRIMA.

1. **A**N, & quotuplex detur in Deo ratio Personae? 1. 481.
2. Quid in divinis significetur nomine Personae. *ibid.*
3. Qualis sit Personae definitio? 7. 482.
4. Datur in Deo ratio Personae. 9. 482.
5. Utrum ratio Personae in Deo sit univoca? 19. 483.

SECTIO II.

1. Quot in Divinis sint Personae: & quae praedicata ratione Personarum in Deo multiplicentur? 23. 483.
2. Tres sunt in Deo Personae. *ibid.*
3. Quenam praedicata in Deo multiplicari possint ratione Personarum? à n. 25. 483.

SECTIO III.

1. Assignantur aliquot regulae servandae in modo loquendi in hoc Mystero. à n. 34. 484.

SECTIO IV.

1. De constitutione Divinarum Personarum. 61. 487.
2. In Personis Divinis datur constitutio, & proprietatibus Personalibus constituuntur. 62. 487.
3. Non constitutione à parte rei reali, aut modali. 79. 489.
4. Non solà constitutione rationis. 81. 489.
5. Constituuntur à parte rei constitutione virtuali intrinseca. 82. 489.

SECTIO V.

1. Utrum in Personis Divinis admittatur compositio: iisdemque proprietatibus distinguuntur, quibus constituuntur? à n. 87. 490.
2. Declaratur sensus questionis. *ibid.*
3. In Personis Divinis non datur compositio. 89. 490.
4. Iisdem proprietatibus distinguuntur, quibus constituuntur. 93. 491.

SECTIO VI.

1. Utrum proprietates constituentes, & distinguentes Personas sint absolutae? 109. 493.
2. Sunt Relativae. à n. 111. 493.

SECTIO VII.

1. Sub qua ratione formali quoad nos proprietates Personales constituent Personas? 136. 496.
2. Qualiter in qualibet proprietate Personali distinguantur formalitates Hypostasis, Originis, & Relationis? à n. 137. 496.
3. Proprietates Personales à parte rei constituunt Personas secundum omnes suas formalitates. 146. 497.
4. Non illas constituunt quoad nos sub expressione Originis. 147. 497.
5. Neque sub expressione Relationis. 152. 497.
6. Maxime sub expressione Hypostasis. 163. 498.

SECTIO VIII.

1. Expenditur praecipuum huius difficultatis punctum. à n. 166. 499.
2. An haec formalitas subsistendi, prout antecedit quoad nos, & quoad nos distinguitur à ratione Originis, & Relationis, concipiatur ut absolutae. *ibid.*
3. Proponuntur, & rejiciuntur aliquorum sententiae. à n. 167. 499.
4. Apponitur sententia tenenda. 178. 500.

SECTIO IX.

1. Quot sint in Deo subsistentiae? 183. 500.
2. In Deo sunt tres subsistentiae Relativae. 186. 501.

SECTIO X.

1. Utrum in Deo admittenda sit subsistentia aliqua absoluta? à n. 205. 503.
2. Potest admitti impropria, & lato modo. 208. 503.
3. Non tamen proprie dicta. à n. 211. 503.

SECTIO XI.

1. De Notionibus Divinarum Personarum. 257. 508.
2. Quid sit, & quomodo definiatur Notio? 260. 509.
3. Quas condiciones requirat? 261. 509.
4. Admittenda sunt in Personis Divinis Notiones. 264. 509.

SECTIO XII.

1. Quot Notiones sint admittendae in Personis Divinis? à n. 271. 510.
2. Sunt tantum quinque. *ibid.*
3. Solvuntur argumenta a pro minuendo numero Notionum. 276. 510.

SECTIO XIII.

1. Solvuntur argumenta augentia numerum Notionum. à n. 296. 512.

DISPUTATIO VI.

De Persona Patris.

SECTIO PRIMA.

1. **V**trum, & quomodo nomen Pater sit proprium primae Personae? à n. 1. 514.
2. Prima Persona proprie dicitur Pater. 3. 514.
3. Hoc nomen Pater ita est proprium primae Personae, ut nulli alteri conveniat in divinis. 8. 515.
4. Hoc nomen Pater prius dicitur de prima Persona ad intra, quam de Deo ad extra. 9. 515.
5. Paternitas est prima proprietas personalis primae Personae. 13. 515.

SECTIO II.

1. Qualisnam sit radix proxima, & immediata Paternitatis? à n. 19. 516.
2. Non advenit Essentia per propriam, & realem productionem. 20. 516.
3. Sed ab illa resultat quoad nos per emanationem virtutalem. 24. 516.
4. Resultat ab illa ut est intellectiva, & non sub ratione Essentiae. 26. 516.

SECTIO III.

Disputationum, & Sectionum.

SECTIO III.

1. De Innascibilitate primæ Personæ. 38. 518.
2. Quomodo Ingenitum esse sit proprium solius Patris? 40. 518.
3. Hac Innascibilitas Patris potest naturali ratione ostendi. 48. 519.

SECTIO IV.

1. Utrum Ingenitum esse dicatur de Essentia, Filio, & Spiritu sancto? 56. 520.
2. Qualiter conveniat, & non conveniat Essentia? à n. 58. 520.
3. Non licet simpliciter, & absque aliqua declaratione concedere Filio esse Ingenitum. 64. 520.
4. Spiritus Sanctus simpliciter loquendo non est Ingenitum. 68. 521.

SECTIO V.

1. Quid dicat Ingenitum, seu Innascibile de formaliter? à n. 72. 521.
2. Proponitur, & rejicitur prima sententia. ibid.
3. Proponitur, & rejicitur secunda. 74. 521.
4. Proponitur sententia tenenda asserens dicere de formaliter solam negationem. 75. 521.

SECTIO VI.

1. Quis sit hoc formale, quod dicit Ingenitum: & in quo fundetur. 93. 523.
2. Est privatio, licet minus propria. ibid.
3. Fundatur proximè, & immediatè in Paternitate. 99. 524.
4. Sub qua ratione Paternitas sit illius fundamentum proximum, & immediatum? à n. 108. 524.
5. Innascibilitas à parte rei fundatur in Paternitate secundum omne, quod ipsa habet à parte rei. 109. 525.
6. Quoad nos in solo conceptu primæ Hypostasis. 110. 525.
7. Utrum, & quomodo Paternitas sit prior Innascibilitate? 115. 525.

DISPUTATIO VII.

De Personâ Filii.

SECTIO PRIMA.

1. Utrum secunda Persona propriè sit Filius? n. 1. p. 526.
2. Processio Verbi Divini est propriè generatio, à n. 1. 526.
3. Secunda Trinitatis Persona est verè, & propriè Filius. 9. 527.
4. Verbum Divinum, & Filius Dei idem sunt, & quoad Personam, & quoad Naturam. 14. 527.
5. Processio Spiritus Sancti non est propria generatio, neque Spiritus sanctus dicitur genitus, neque Filius. 22. 528.
6. Quædam ex dictis colliguntur. à n. 27. 528.

SECTIO II.

1. Quanam ratione ostendatur, processionem Verbi non autem Spiritus sancti esse generationem? à n. 32. 529.
2. Quid sit generatio? à n. 34. 529.

SECTIO III.

1. Apponuntur, & refutantur aliquæ rationes minus probabiles. à n. 41. 530.

SECTIO IV.

1. Refutantur aliæ aliorum Doctorum rationes. 56. 532.

SECTIO V.

1. Proponitur, & stabilitur sententia tenenda. 79. 535.
2. Solvuntur argumenta contraria. 88. 536.

SECTIO VI.

1. An, & quâ ratione secunda Trinitatis Persona sit, & dicatur Verbum? à n. 108. 538.

2. Quid, & quomplex sit Verbum? 109. 538.
3. Utrum respectus, quos Verbum formaliter importat sint predicamentales? 117. 539.
4. Utrum secunda Persona propriè dicatur Verbum? à n. 122. 539.
5. In quo conveniant, & differant Verbum Increatum, & creatum? 135. 540.

SECTIO VII.

1. An Verbum in Divinis sit tantum personale: aut etiam essentialè? à n. 137. 541.
2. Verbum non dicitur de Deo, nisi personaliter, id est de solo Filio. 138. 541.

SECTIO VIII.

1. Utrum solus Pater soli Filio propriè loquatur? à n. 159. 543.
2. Pater Verbo, non sibi, sed Filio loquitur. ibid.
3. Solus Pater soli Filio ad intra dicit, & loquitur. 162. 543.
4. Aliqua ex dictis colliguntur. à n. 164. 543.

SECTIO IX.

1. An, & quâ ratione Verbum Divinum dicatur Verbum creaturarum? 170. 544.
2. Quot, & quales respectus dicat Verbum? ibid.
3. Qualiter Verbum Divinum dicat hujusmodi respectus? à n. 171. 544.
4. Verbum Divinum propriè dicitur esse Verbum creaturarum. 180. 545.
5. Utrum dicatur Verbum creaturarum ratione notitia absolutæ: an potius proprietatis personalis? 185. 545.
6. Rejicitur prima sententia. ibid.
7. Rejicitur secunda sententia. 189. 546.
8. Proponitur sententia tenenda. 191. 546.

SECTIO X.

1. Utrum, & qualiter Verbum dicatur Sapientia Patris: & Pater intelligere Verbo? 196. 547.
2. Notantur aliqua. ibid.
3. Utrum Pater dici possit sapiens Sapientiâ genitâ: seu intelligere Verbo? 199. 547.
4. Non potest absolute, & sine addito dici: Pater intelligit, cognoscit, aut sapit Verbo, seu Sapientiâ genitâ. à n. 202. 547.
5. Utrum, & quo sensu sit vera hæc: Filius est sapiens Sapientiâ genitâ? 216. 548.

SECTIO XI.

1. Utrum nomen Imago sit proprium Filii in Divinis? à n. 219. 549.
2. Qualis sit definitio Imaginis? ibid.
3. Quas condiciones requirat? 220. 549.
4. Qualis sit Imaginis divisio? 233. 550.

SECTIO XII.

1. Qualiter ratio Imaginis Filio competat in Divinis? à n. 235. 550.
2. Filio in divinis competit ratio Imaginis. ibid.
3. Non essentialiter, sed personaliter convenit Deo ratio Imaginis. 237. 550.
4. Filio in Divinis verè, & propriè competit ratio Imaginis. 240. 551.
5. Utrum ratione proprietatis personalis: an Essentia communis? à n. 248. 551.
6. Proponitur sententia tenenda. 249. 551.
7. Qualisnam Imago Patris sit Filius? 257. 552.
8. Non est Patris Imago artificialis. ibid.
9. Est naturalis realis Imago Patris. 260. 552.
10. Est etiam Intentionalis. 262. 553.

SECTIO XIII.

1. Utrum solus Filius, & solius Patris sit Imago? à n. 267. 553.
2. Solus Filius verè, & propriè est Imago. ibid.
3. Filius in Divinis solius Patris est Imago. 277. 554.

SECT. XIV.

Index Tractatum,

SECTIO XIV.

1. Ex quarum rerum cognitione formaliter procedat Verbum? 283. 555.
2. *Aliqua notantur.* ibid.
3. Verbum procedit per se formaliter ex cognitione omnium absolutorum, quae sunt in Deo. 286. 555.
4. Utrum etiam procedat ex cognitione totius Trinitatis? à n. 297. 556.
5. Proponitur prima sententia, ibid.
6. Proponitur secunda. 298. 556.
7. Proponitur tertia. 299. 556.
8. Proponitur quarta tenenda. 300. 556.

SECTIO XV.

1. Solvuntur argumenta aliarum sententiarum, à n. 310. 557.

SECTIO XVI.

1. Utrum Verbum Divinum procedat formaliter ex cognitione creaturarum? 326. 559.
2. Sic procedit ex cognitione creaturarum possibilem, à n. 327. 559.

SECTIO XVII.

1. Utrum Verbum Divinum procedat formaliter ex Scientiâ liberâ creaturarum? 356. 561.
2. Non procedit ex cognitione futurorum, & existentium. à n. 357. 561.
3. Neque etiam ex Scientia Conditionata, sive obiectorum sub conditione futurorum. à n. 383. 565.
4. *Aliqua ex dictis colliguntur.* 384. 565.

DISPUTATIO VIII.

De Personâ Spiritûs Sancti.

SECTIO PRIMA.

1. **A**N, & qualiter Spiritus sanctus procedat à Patre, & à Filio. n. i. p. 565.
2. *Quales fuerint haereses de Spiritu Sancto?* ibid.
3. Spiritus sanctus, non solum à Patre, sed etiam à Filio realiter procedit. 2. 565.

SECTIO II.

1. Qualiter Spiritus sanctus à Patre, Filioque procedat? 26. 568.
2. Spiritus Sanctus aequè procedit à Patre, atque à Filio. ibid.
3. *Ab illis procedit eodem modo.* 41. 569.
4. *Aliqua hic advertenda.* à n. 44. 570.

SECTIO III.

1. Utrum Spiritus sanctus procedat à Patre, & Filio ut ab uno principio, & duobus suppositis? 49. 570.
2. Procedit ab illis, ut ab uno principio. 50. 570.
3. Utrum, & qualiter Pater respectu Filii, & Spiritus Sancti possit dici duplex principium? 68. 572.
4. Quid de Patre, & Filio respectu Spiritus Sancti? 70. 572.

SECTIO IV.

1. An Spiritus sanctus procedat à Patre, & à Filio ut à duobus suppositis? 75. 573.
2. Procedit ab illis per se, & formaliter, ut à duobus suppositis. à n. 76. 573.

SECTIO V.

1. Utrum si Spiritus sanctus à Filio non procederet, adhuc ab illo realiter distingueretur? à n. 102. 576.
2. *Declaratur status questionis.* ibid.
3. *Apponitur resolutio negativa tenenda.* 104. 576.

SECTIO VI.

1. De Nominibus, quae Spiritui sancto tribuuntur. à n. 137. 580.
2. Utrum, & qualiter hoc nomen Spiritus sanctus tertiae Personae conveniat? 138. 581.
3. Utrum, & quo pacto hoc nomen Amor conveniat Spiritui Sancto? 144. 581.

4. Utrum, & quo sensu dicatur à Sanctis Patribus, Patrem, & Filium diligere se Spiritu Sancto? à n. 150. 582.
5. Ex quarum rerum Amore per se, & formaliter procedat Spiritus Sanctus? 154. 582.

SECTIO VII.

1. An Spiritus propriè, & personaliter sit donum? 162. 583.
2. Quid sit donum? ibid.
3. An donum, ut tale sit, necessariò debeat distinguì à persona donante? 164. 583.
4. An debeat distinguì ab accipiente? 166. 584.
5. An, & qualiter donum conveniat propriè Spiritui Sancto? à n. 168. 584.

SECTIO VIII.

1. Resolvuntur aliquaè difficultates circa præcedentem doctrinam. à n. 188. 586.
2. Utrum Spiritus Sanctus habeat propriam rationem doni & essentialiter, & personaliter. ibid.
3. An dici possit Nostrum Donum: Noster Spiritus? 193. 586.
4. Quid reale, ac proprium significant nomina metaphorica Spiritus Sancti, nempe digitus Dei, Mens, Facies, Complementum, Signaculum, Sigillum, Odor, Virtus, Qualitas, Aqua, Ignis, & similia. à n. 198. 587.

DISPUTATIO IX.

De Comparatione Personarum inter se.

SECTIO PRIMA.

1. **V**trum inter Personas Divinas admittendus sit aliquis ordo prioritatis, & posterioritatis? n. i. p. 587.
2. *An datur prioritas, & posterioritas originis?* 2. 588.
3. *Proponuntur variae sententiae.* ibid.
4. *Inter Personas Divinas necessariò admittendus est ordo realis.* 5. 588.
5. *Inter Personas producentes, & productas datur prioritas, & posterioritas realis originis, sive à quo.* à n. 7. 588.
6. *Qualiter, & inter quae predicata datur in divinis haec prioritas originis?* à n. 18. 589.
7. *Utrum præter hanc realem prioritatem, & posterioritatem admittenda sit in divinis alia virtualis, & quoad nos?* 24. 590.
8. *Potest admitti virtualis prioritas, & posterioritas exigentiae naturalis, & obiectiva conceptibilitatis.* ibid.
9. *Et etiam prioritas subsistendi consequentiâ, non realis, sed rationis.* 27. 590.
10. *Utrum quae in divinis sunt priora in uno genere, possint esse in alio posteriora?* 29. 590.

SECTIO II.

1. De prioritate durationis. 33. 591.
2. Utrum inter Personas Divinas datur aliqua prioritas durationis, sive in quo? ibid.
3. *Non datur realis.* ibid.

SECTIO III.

1. De comparatione Personarum quoad aequalitatem. 52. 593.
2. *Sunt omnino aequales realiter, & à parte rei.* 53. 593.
3. *Utrum eis conveniat aequalitas ratione solius Essentialis, & non proprietatum personalium?* 68. 595.
4. *Utrum dici possint inaequales virtualiter, & quoad nos?* 73. 595.

SECTIO IV.

1. De Circumfessione Personarum. 82. 596.

2. Quid

Disputationum, & Sectionum, &c.

2. Quid sit Circumfessio. *ibid.*
3. An datur in Persona Divina? 83. 596.

SECTIO V.

1. Utrum quaelibet Persona secundum se totam sit in tota alia Persona? à n. 104. 599.
2. Totus Pater est in Filio, & Spiritu sancto. 105. 599.
3. Totus Pater est in toto Filio, & in toto Spiritu sancto. 106. 599.
4. Non solum Essentia, sed etiam Relatio Personalis uniuscujusque Personae est primò, & per se in tota alia Persona. 109. 599.

SECTIO VI.

1. De Missione Divinarum Personarum. 124. 601.
2. Quid sit Missio? 125. 601.
3. Utrum, & quomodo Divinis Personis competat Missio? 127. 601.
4. Verè, & propriè eis convenit. 134. 602.

SECTIO VII.

1. In quonam consistat Missio in Divinis? 145. 603.
2. Declaratur sensus questionis. *ibid.*
3. Proponuntur variae sententiae. à n. 148. 603.
4. Non consistit in sola processione, sive operatione temporali. 150. 603.
5. Non in sola processione aeterna Persona missa. 160. 604.
6. Consistit adaequatè in utràq. 167. 605.

SECTIO VIII.

1. Quid Missio principaliter dicat: & an sit dicenda temporalis? 180. 606.
2. Proponuntur duae sententiae. 181. 606.
3. Proponitur tertia sequenda. 183. 606.
4. Missio Personae Divinae dicenda est simpliciter temporalis. 185. 607.
5. Utrum Missio sit formalitas essentialis: an Notionalis? 189. 607.
6. Proponuntur variae sententiae. *ibid.*
7. Proponitur sententia tenenda. 190. 607.
8. Utrum in Divinis idem sit Mitti, atque Dari? 194. 608.

SECTIO IX.

1. Quibusnam Personis Divinis Missio competit? à n. 197. 608.
2. Missio passiva (de qua est sermo) competit Filio, & Spiritui sancto. *ibid.*
3. Pater in Divinis neque est missus, neque potest mitti. 199. 608.
4. Utrum, & quomodo una Persona possit sine alia mitti? à n. 205. 609.
5. Utrum, & quomodo aliqua Persona possit se ipsam mittere? à n. 210. 609.
6. Quotplex in divinis sit Missio? 219. 610.

SECTIO X.

1. De Missione invisibili Personarum. 221. 610.
2. An quories alicui datur gratia sanctificans mittatur ad eum invisibiliter Persona Divina? *ibid.*
3. Qualis sit hic modus specialis, quo Persona Divina attingitur à creatura? 224. 611.
4. Utrum sola gratia gratum faciens sit effectus, ra-

tionem ejus Persona Divina simpliciter, & perfectè mittitur? 226. 611.

5. Utrum saltem imperfectè, & secundum quid mittatur per quemlibet actum, aut habitum supernaturalem sine gratia sanctificante? 232. 611.

6. Utrum sic mittantur per dona merè naturalia? 236. 612.

7. Utrum, & quomodo fiat invisibilis Missio per quolibet augmentum gratiae gratum facientis? à num. 239. 612.

8. Aliqua ex dictis colliguntur. à n. 245. 613.

SECTIO XI.

1. Utrum Persona Divina possit invisibiliter mitti sine productione alicujus doni realis per solam denominationem extrinsecam? 248. 613.

2. Declaratur sensus questionis. *ibid.*

3. Proponitur duplex sententia. 251. 613.

4. Proponitur sententia tenenda cum distinctione. num. 252. & sequent. 613.

5. Utrum purus homo justus: aut saltem Christus Dominus, ut homo est, possit dare, & mittere Spiritum Sanctum? 268. 615.

SECTIO XII.

1. Ad quosnam fiat invisibilis Missio Personarum? 277. 616.

2. An, & quomodo ad Christum Dominum? *ibid.*

3. Utrum, & quomodo ad Angelos, & homines fiat invisibilis Missio? 282. 616.

4. Utrum ad creaturam irrationalem mittatur, aut missa fuerit Persona Divina? 287. 617.

SECTIO XIII.

1. De visibili Missione Personarum. 291. 617.

2. Quid sit Missio visibilis? *ibid.*

3. Utrum, & quomodo supponat, includat, & conveniat cum Missione invisibili. 295. 618.

4. Utrum Patribus veteris Testamenti facta fuerint propriè Missiones visibiles? 299. 618.

5. Utrum species, sub quibus Personae Divinae visibiliter mittebantur, facta fuerint Angelorum ministerio? 305. 618.

6. Utrum hujusmodi signa fuerint hypostaticè unita? 313. 619.

7. Quid utilitatis habuerint haec signa? 317. 619.

SECTIO XIV.

1. De qualitatibus, & circumstantiis rerum, quae sentiuntur in Missione visibili, & singularum congruentiis. à n. 319. 620.

2. Utrum Columba illa, in qua Spiritus Sanctus apparuit, fuerit vera Columba? 332. 621.

3. An apparuerit ante, an post baptismum Christi Domini? 341. 621.

4. Aliqua ex dictis colliguntur. à n. 343. 622.

5. Utrum Beatissima Virgini data fuerit visibilis Missio Spiritus Sancti die Pentecostes: & alias sibi peculiare accepit. 347. 622.

